

ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ 6^{ον} ΔΡΙΘ. 442
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 45

ΑΘΗΝΑΙ. — ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΜΑΪΟΥ 1913
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ἑτησίᾳ Δραχ. 10.— ἡμέρη. Δραχ. 5.—
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » ἑτ. 15.— » ἡμέρη. 8.—

1821

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΙΒ΄.

1913

ΣΤΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΙΒ'.

*Όνειρεμένη Βασιλῆα ποῦ Σούργαφεν ἡ Μοῖρα,
Πρὶν βάλῃς τὴν δόλολαμπερ βασιλικὴ πορφύρα,
Γιὰ νὰ τυθῆς μετ' ἡ γλυκεῖα ἀγάπη τοῦ Λαοῦ Σου,
Πορφύρα ἀτιμητὴ κι' ἀτιμὴ ποῦ μόνο στοῦ σπαθιοῦ Σου
Τὸ φεγγοδόλημα χρωστᾷς, καὶ στὸ γοργό Σου τ' ἄτι,
Ἄτρώμητε Πολεμιστῆ, Ἐνδοξε Στρατηλάτη,
Σὲ Σένα τώρα ἡ Ἑλλάς τὸ μάτι της γυρίζει,
Καὶ με τοὺς ἰερότερους παλμούς της Σ' ἀντικρούζει.*

*Ἦρωα τῶν παλιῶν καιρῶν ποῦ πρὶν τοῦ ἀψηλοῦ Σου
Θρόνου ἀνέβης τὰ σκαλιὰ, στὰ στήθη τοῦ Λαοῦ Σου
Ἔχτισες θρόνο ἀσάλευτο, τρανό, μεγάλο θρόνο,
Ὅπου τὸν ἐθεμέλιωσες ἡ δύναμις Σου μόνο,
Καὶ τὸν ἐλάμπροστόλισες τῆς Δάφνης τὸ κλωνάρι,
Ὡ Σὺ ποῦ ἀποιναίξες τὰ σιδερένια βάρη,
Τώρα ἡ Ἑλλάδα με καρδιὰ δλο φωτιὰ καὶ πόθο
Στὴν Πόλι σ' όνειρεύεται καὶ τὴ χαρὰ της τοιάδη...*

Ἀθήνα

ΕΛ. Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΟΜΒΡΕΛΛΑ

Τὰς μεσημερινὰς ὥρας, αἱ Ἀθῆναι μας ἀρχίζουν νὰ δείχνουν διαθέσεις φούρνου. Αἱ οὐραεῖς εἰς τὴν λευκὴν πόλιν γίνονται σπάνιαι, τὰ δροσερὰ ρεύματα τῶν σταυροδρομιῶν διακόπτονται, καὶ ἀπὸ ἓνα οὐρανὸν ὁμοίχρωμον, χωρὶς οὐραεῖς καὶ χωρὶς νέφος, ὁ ξανθὸς ἥλιος πυροπολεῖ τὰς κοινοτάτους ἐκτάσεις ποῦ λέγονται δρόμοι. Πόσον ταλαιώσαν τώρα με τὸ φῶς καὶ με τὴν θερμότητα τὰ πολυθύλατα φρονικιοεῖδη! Αἱ Ἀθῆναι μας δὲν ὁμοιάζουν πραγματικῶς με μίαν ἀπέραντον ὄασιν τῆς Σαχάρας.

Αὐτὸ εἶλεγα με τὸν νοῦν μου προχθὲς τὸ μεσημέρι, ἐνθὲ δέσχεζα μετὰ κόπου, ἀσθμαίνων καὶ κἀκθίως, μίαν ἠλιοφλεγῆ πλατεῖαν τῆς Βάθειας—καὶ αὐτὴν ἀκόμη στολιωμένην με φρονικίας—διὰν εἶδα ἔξωθεν ἓνα ἀνθρώπον νὰ περιπατῆ με ἀνοικτὴν ὀμβρέλλαν καλοκαιρινήν. Ἀνθρώπος εἰς τὰς Ἀθῆνας, μ' ἐπιρροὴν εὐρωπαϊκὴν ἐνδυμασίαν—ἄρα, κατὰ τὸν παλαιὸν ὀρισμὸν, κέρως—καὶ με ὀμβρέλλαν;... Πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ θῆμα;... Δὲν ἔξρω κ' ἐγὼ πῶς γίνεται, ἀλλὰ ὀρκίζομαι ὅτι τὸ εἶδος με τὰ μάτια μου! Μοῦ ἔκαμε δὲ τόσην ἐντύπωσιν, τόσην ζήλειαν, ὥστε ἡ πρώτη μου σκέψις ὑπέθεσε νὰ ὑπάγω κατ' εὐθείαν εἰς ἓνα μαγαζὶ καὶ ν' ἀγοράσω μίαν ὀμβρέλλαν.

Στοιχηματίζω, ὅτι καθένας, εἰς τὴν θέσιν μου, ἐκείνην τὴν ὥραν, θὰ ἐσκέπτετο τὸ ἴδιον. Δὲν φαντάζεσθε τί εἴδον;... ἡ μισθία ἐφαίνετο ὁ ἀνθρώπος μου ὑπὸ τὴν μικρὰν ἐκείνην στέγην, ἄσπρην ἀπέως, πρᾶσιν ἀπὸ μέσα, καὶ ὑπὸ τὴν δροσερὰν οὐρανὴν, ἡ ὅποια τὸν ἰσοῦθει πτωχῶς. Μετὰ τὴν ὀμβρέλλαν του, τὴν εὐεργετικὴν, ὁ ἀθηναϊκὸς Μάιος ἐγίετο δι' αὐτὸν Ἀργίλιος. Ἐπεριπατοῦσε με ὄλην του τὴν ἄσπρην καὶ ὄχι μόνον δὲν ἐφαίνετο νὰ ὑποφέρει, ἀλλ' ἀπεναντίας ἦτο φανερὸν ὅτι ἐχαίρετο, δὲν ἀπελάμβανε. Ἄς προσθέσω τὴν λεπτομέρειαν ὅτι ἐφοροῦσε καὶ σκούρα γυαλιὰ. Ἄλλ' αὐτὰ δὲν τὰ ἐξήλεσα, διότι σκούρα γυαλιὰ εἰμπορεῖ νὰ φορῆσθαι ὅποιος θέλει. Τὴν ὀμβρέλλαν δὲ;... Ποῖος εἰμπορεῖ νὰ βῆ εἰς τοὺς ἀθηναϊκοὺς δρόμους με καλοκαιρινὴν ὀμβρέλλαν, χωρὶς νὰ ἐκληφθῆ ὡς ἐκκεντρικὸς ἢ ὡς ἐπαρρησιώτης; Ὑπάρχουν δόγματα τοῦ σπουδαίου, τὰ ὅποια δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀθετήσῃ κανεὶς ἀνιδύνως. Καὶ μετὰ αὐτῶν εἶπε, ὅτι εἰς τὰς Ἀθῆνας δὲν χρειάζεται καλοκαιρινὴ ὀμβρέλλα.

Καὶ ζεῦρετε διατί; Διότι δὲν χρειάζεται οὔτε εἰς τὸ Παρίσι, οὔτε εἰς τὸ Λονδίνον. Ἐτυχῆς, βλέπετε, ὁ συμμῆς καὶ ὁ πολιτισμὸς νὰ ἐρχονται ἐδῶ ἀπὸ μέρη, τὰ ὅποια ἀπέχουν τόσον ἀπὸ τὸν Βόρειον Πόλον, ὅσον αἱ Ἀθῆναι μας ἀπὸ τὴν Σαχάραν. Κοί τ' ἀποτελέσματα ἰδοῦ. Ὁ καλὸς Ἀθηναῖος, ὁ ἀνθρώπος τοῦ κόμου, προτιμᾷ νὰ πάθῃ ἡλιον, νὰ ψηθῆ, νὰ καψῆ ζωντανός, παρὰ νὰ φανῆ ἔξω με ὀμβρέλλαν. Καὶ εἶσι εἰς τὴν πόλιν μας ἡ ἄσπερος φουβέλλες κατήνησαν σάν τῆς ἀσπερῆς μύγης. Φυσικῶς! ἀπὸ τὸ ἴδιον γίνεται εἰς τὸ Παρίσι καὶ εἰς τὸ Λονδίνον; Τί σημαίνει ἂν τὰ ἀφολόγια ἐκεῖ δείχνουν ἄλλην ὥραν καὶ τὰ θερμομέτρα ἄλλον βαθμὸν;...

Ἐνα πρᾶγμα, βλέπετε, δὲν ἐνόησαν ἀκόμη ὁ Ἀθηναῖος: Ὅτι εἰς ὅλον τὸν κόσμον, πολιτισμὸς λέγεται νὰ κανονίῃ κανεὶς τὴν ζωὴν του, τὰς συνθέσεις του, τὸ σπῆν του, τὰ φορέματά του, ἀναλόγως τοῦ κλίματος τοῦ τόπου του καὶ ὄχι διόλου ὁ Μεσημβρινὸς π. γ. νὰ μιμῆται καὶ ν' ἀντιγράψῃ πτωχῶς ἓνα Βόρειον. Καὶ ὅμως αὐτὸ γίνεται ἐδῶ. Ὅπως, τὸ φλογερὸν καλοκαίρι, τὸ θεωροῦμεν ἐντροπὴν νὰ με-

ταχειριωθῶμεν ὀμβρέλλαν, εἶσι παραμελοῦμεν καὶ ὅλα τὰ μέσα τῆς ἀμύνης ἐναντίον τῶν ἀγρίων διαθέσεων τοῦ ἀττικοῦ ἡλίου. Ἡ πόλις μας ἔξωθεν ἐπρεπε νὰ ἦτο γεμάτη δένδρα πυκνά καὶ σκιερὰ, στοῖς, ὑπόστεγα, οἰκῶδες, βεράντας καὶ δώματα με θολιάς. Ἄντι τούτων τὴν στολιζόμεν με ἀγγλικούς κήπους, τὴν ἀφίνομεν νὰ ψιγνεται ὀλόγημην εἰς τὸν ἥλιον καὶ πρὸς ἐπίμετρον καταγοῦμεν καὶ τὴν καλοκαιρινὴν ὀμβρέλλαν. Ἄν γίνεται μεγαλύτερα τρέλλα!...

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ὁ κ. Προστυπάρχης μετέβη εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν, ὅπου συνειργασθῆ με τὸν ἐκεῖ εὐρισκόμενον Βασιλεῖα καὶ ἐδέχθη τὸν τίτλον ἐν Κων/πόλει Βουλγαρον πρεσβητην κ. Σαράφωφ.
— Οἱ τραυματῆαι τῶν συμπολοῶν τοῦ Παγγαίου ἀφίκονται εἰς τὸν Πειραιᾶ.
— Ὁ κ. Γρεῦ ὑπέδειξεν ἐντόνος εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν συμμάχων Βολκανίων ὅτι πρέπει ἡ εἰρήνη νὰ ὑπογραφῆ τάχιστα.
— Ὁ Προστυπάρχης τῆς Σερβίας κ. Πάουτε ὄμιλῶν εἰς τὴν Σερβικὴν Βουλῆν, κατήγγειλε τὴν μετὰ τῆς Βουλγαρίας συνθήκην.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΕΝΑ ΕΡΩΤΗΜΑ

Μία Εὐρωπαϊκὴ ἐφημερίς ἀπήυθνε τελευταίως εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς τὸ ἐρώτημα: «Διατί ἤλθατε εἰς γάμου κοινωνίαν;» Αἱ ἀπαντήσεις, ἀπὸ ἀνδρας καὶ γυναίκας, ἤρχισαν σοφῶδον καταφθάνουσαι καὶ ὁ καθένας με σύντομα, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ «λεῖστον ἔξωτα λόγια, ἐξέθετε τὰ δικαιολογητικὰ τοῦ τοιοῦτου διαβημάτων του, τὸ ὅποιον αἱ σύγχρονοι κοινωνικαὶ προϋποθέσεις καθάρθησαν καὶ τὸ ἀναγίνου εἰς περιεπὴν ἠρωτικὴν διὰ τὴν ἀλήθειαν αἱ σήμεριναί ἀπαιτήσεις τοῦ βίου ἔκαμαν νὰ θεωρηθῆ ἡ φωνὴ ἐκείνος, ποῦ ἀποφασίζῃ νὰ ἀσπῆ ὡς πρωταγωνιστὴ τὸν χορὸν τῶν Ἠσάια. Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀντίρρηση, ὅτι, ὅσον περὶ τὸν χρόνον, τόσον καὶ αἱ ἀπόγονοι τῆς Ἐῖας διαπλάσσονται ἐπὶ τὸ τελειότερον, κατορθώνουν νὰ γίνονται σαγηνευτικώτεροι, ἀναδεικνύουσαι μετὰ τὰ κοστοῦμα τὸν ὅλας ἐκεῖνας τὰς στρουγγύλους γραμμῆς, ποῦ ἀποτελοῦν τὸν αἰώνιον τῆς γῆς πειρασμὸν... Ἄλλὰ ἀκριβῶς αὐτὰ τὰ κοστοῦμα εἶνε, ποῦ χρειάζεται καὶ ποῦ γενναίως, διὰ ν' ἀπορροισίη κανεὶς νὰ τὰ πληρώσῃ. Λοιπὸν, διὰ νὰ ἐπαλεῖσθαι εἰς τὸ ζήτημά μας, οἱ σπεύσαντες ν' ἀπαντήσουν εἰς τὸ ἐρώτημα ἄρισται, ἄλλοι οὐτως καὶ ἄλλοι σιωπηρῶς, νὰ φανῆ κάποια μετάνοια, κάποια μεταμέλεια, ὡς ἂν εἶχαν κάμῃ τὸ πλεον ἄπονενομημένον διαβῆμα.

Καὶ αὐτὰ μὲν αἱ ἰδέαι, αἱ ἐναντίαι τοῦ γάμου, φαίνεται, πῶς ποῦ πολλοὶ ἤρχισαν νὰ ἐξαπλώνονται ἄλλοι; θὰ ἦμον ὅμως πολὺ περιεργος νὰ ἐννόηζα, ἂν καὶ εἰς τὸν τόπον μας ἐρησιώθησαν ἀκόμη ἡ ὄχι. Καὶ δι' αὐτὸ ἀπευθίνομαι ὄχι εἰς τοὺς ἔγγαμους—οὗτοι καὶ ἂν μετενόησαν εἶνε πλεον...ἀργά—ἀλλὰ εἰς τοὺς ἀγμόους ἀμφοτέρων τῶν φύλων τὸ ἐξῆς ἐρώτημα: «Εἶθε ὑπὲρ ἡ κατὰ τοῦ γάμου καὶ διατί;» Αἱ ἀπαντήσεις παρακαλῶ δὲ διευθύνονται μὲν εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ μας ἀλλὰ νὰ φέρονται εἰς τὸ φακέλλου τὴν εἰδικὴν ἐπιγραφὴν: «Διὰ τὸν Μόνον». Ἐν πάσῃ περιπτώσει συνιστῶ ὀλιγολογία. Ὑπόδογμα δὲ νὰ ἐκπέρω ἐν καθῶς τὰς κρίσεις μου ἐπὶ τῶν εὐστόχων ἀπαντήσεων. Ὁ Μόνον

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΕΠΤΑΝΗΣΙΩΝ

Ἡ εορτὴ τὴν ὀπιάν κατ' ἔτος τὴν 21ν Μαΐου διοργανῶνται οἱ ἐναθῆσαι σὺλλογοι τῶν Ἐπτανησίων πρὸς πανηγυρισμὸν τῆς ἐπέτειος τῆς ἑνώσεως τῆς Ἐπτανήσου μετὰ τὴν Ἑλλάδα, δὲν γίνεται ἐφέτος.
Ἐπειδὴ τὴν ἰδίαν ἡμέραν συμπύει ἡ πρώτη φορὰν ἐορταζομένη Βασιλικὴ εορτὴ καθὼς καὶ ὁ πανηγυρισμὸς τῆς ἐθνικῆς εορτῆς, ἡ ὅποια ἀνεβλήθη, οἱ ἐπτανήσιοι ἀπεφάσαν νὰ ὑποχωρήσουν πρὸ τοῦ γενικοῦ ἐορτασμοῦ καὶ νὰ μὴ ποροῦν εἰς μερικὴν εορτὴν.
Τὴν 21 Μαΐου ὅμως τοῦ 1914 θὰ πανηγυρισθῆ ἐπίσημῶτα ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἀπὸ τοὺς ἐπτανησιακοὺς σὺλλόγους, διότι τὴν ἡμέραν ἐκείνην συμπληροῦται ἡμίσεια ἑκατοσταετηρὶς ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐνώσεως τῆς Ἐπτανήσου μετὰ τὴν μητέρα Ἑλλάδα.

Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον ἐδόθη ἡ προμυθολογία παράστασις τῆς δραματικῆς σχολῆς τοῦ Σουλίου ἡ «Τέχνη». Ἡ παράστασις αὐτὴ μᾶς παρουσίασεν ἀληθινὰ καλλιτεχνικὰ ταλέντα ἄστα πολλῆς προσοχῆς. Κατὰ τὸ παίζεμον τοῦ δράματος τοῦ Λοπέξ «Σαναγορίζε ἡ Τσὴ», τοῦ δράματος τοῦ Ζακὼδα «Τὰ δικαιώματα τῆς ψυχῆς» καὶ τῆς κομωδίας τοῦ Τσέχοφ «Ἡ ἀρκούδα», τὰ ὅποια ἐδόθησαν κατὰ τὴν παράστασιν ἐκείνην, μᾶς εἶδεισαν ἀληθινὰ δημοουργικὰ ἔργα ἡθοποιοῦ Ἀλδιδος Ἀλίκης Παπαγιώτου, ὁ κ. Στ. Χιλαδάκης, ὁ κ. Γ. Καρτῆς, ἡ δὲ κ. Ἀρμόδιος, ἡ δὲ κ. Μαύρου, ὁ κ. Ι. Μηλιᾶδης καὶ ὁ κ. Σαυρίδης ὡς κομωδῶν. Ἡ παράστασις κατεγερικροτήθη ἀπὸ τὸ κοινὸν, τὸ ὅποιον ἦτο ἐκλεκτότατον μὲν, ἀρατίστον δὲ.

ΟΙ ΚΟΥΤΣΟΒΛΑΧΟΙ

Σχετικῶς μετὰ τὰς ἐνεργείας τῶν Ρουμανικῶν προπαγανδῶν μετὰ τὸν ἀπολοικὸν Κονσταντινῶν τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας διογόνται περιεργότατα πράγματα. Ὁδοὶ πρὸς τοὺς Ρουμᾶνοι μέχρις ἀκόμῃ τῆς κρησῆος τοῦ πολέμου περιήρχοντο τὴν Μακεδονίαν, προσπαθοῦντες νὰ πείσουν τοὺς Ἑλληνας Κονσταντινῶν ὅτι εἶναι Ρουμᾶνοι.
Ἄλλὰ τὸ περιεργότατον μᾶς τὸ διηγήθησαν χωρικοὶ ἀπὸ τὴν πεδιάδα τῆς Θεσσαλίας. Μᾶς ἀρνήθησαν ὅτι προπαγανδιστῆαι Ρουμᾶνοι εἶναι ἐμφανισθῆ καὶ εἰς τὴν... Καλαμπάκην καὶ εἰς τὰ χωρία τῆς... Καρδίτσας ἀκόμῃ. Προσπίθουν δὲ νὰ πείσουν τοὺς χωρικοὺς τῆς Καρδίτσας ὅτι εἶνε... Ρουμᾶνοι.
Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι οἱ προπαγανδιστῆαι αὐτοὶ γρήγορα τὰ ἐμάχυνσαν καὶ ἐξηφανίσθησαν ἐκεῖθεν ἔυλοκομηθέντες μάλιστα ἀγρίως!

ΣΥΝΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Ἀπὸ τὴν Κοζάνην ἐλάθον τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν εἰς τὸ ζήτημα τῆς συνεκπαίδευσεως:
Κύριε Συντάκτα τῆς «Ἑλλάδος»,
Μέγα ὄνειρον τῆς ἡμετέρας, ὅπως τὸ ἀπεκατέσεν ὁ ἐλλόγιμος κ. Γ. Σπ. ὁμοίως, εἰς

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Α'. Ο ΜΕΓΑΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΒ'. Ο ΜΕΓΑΣ

Ἐκεῖνο λοιπὸν, ὅπερ ἐπὶ πεντακοντάδα ἡλῆν ἐπὶν ἐφαντάζετο ὁ Ἑλληναῖος τὸ βλέπει ἐνδοξαυόμενον πλέον εἰς τὸν μυθικὸν ἥρωα καὶ δημοσποστῆ Ἐλευθερωτὴν τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Ἡπειροῦ, εἰς τὸν Κωνσταντίνον μας; Ὅχι! Δὲν εἶνε ὄνειρον. Δὲν εἶνε ὄπτασις. Ὁ Ἑλληναῖος ἀρτίζει νὰ ἀνακτῆ τὴν προτίμησιν αὐτοῦ δοῦν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, ἔστω ποτὶ καὶ ἄλλοτε, ἀρτίζει νὰ ἐξακοντίσῃ τὰ κῆματα τῆς ἀεικόου αἰγλῆς του καὶ νὰ ἀναπνεύσῃ ἐν μέσῳ τοῦ ζοφεροῦ περιβάλλοντος ἐν ᾧ εἶχε ταφῆ.

Μαρὰ ὡθῆσι ἐχειρίασθη καὶ αὐτὸς ἐκεῖνος, οἵτινες ἐνομιζοντο νεκροί, οἵτινες τυχαίως καὶ μοιραίως ἐκφυγόντων, οἵτινες, κατὰ τὴν ἐκφρασίν Εὐρωπαϊκοῦ δημοσποστῆ, ἦσαν ἀπόμαχοι φύλακες ἀρχαιοτήτων, ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔφρουρον ἀπὸ τοὺς Σερβοῦς καὶ κατὰ πρόσωπον ἐπύπνοντο τὸν ἀρχηγμᾶλθρον ἀγάθων, ἐκεῖνοι οἵτινες οὐρανοῦ ἀναδείκνυνται ἡ ἡμέρας ἡρόσον καὶ, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ αἰδοῦ Στρατηλάτου, ἔφρουσαν μετὰ τὴν λάμπουσαν σπᾶν τὴν τὴν τὴν θαυμαστός σελίνας εἰς τὴν μακαριανὰ ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Καὶ τί ἄλλο ὄνειρεύθη ὁ Ἑλληναῖος; Καὶ τί ἄλλο τὸν ἐβρακάλισε πρὸς τὸν ἐναντιοῦν καὶ τὸν ἐναντιοῦν; Ἐπειδὴ τὸν πρῶτον του Χριστιανὸν Αὐτοκράτορα, τὸν Κωνσταντίνον, τὸν ὄνειρεύθη ἡ κατὰ τὴν ἰδίαν τὴν μίαν ἀποφασίζῃ καὶ διὰ τῆς ἄλλης πάλιν τὴν σπᾶν τὴν ἀκονίζον τὴν ἐναντίον τῶν τυράνων τῆς γῆς.

Τὸν ἐφαντάσθη ὄδηγοντα τὰς Ἑλληνας λεγεῶνας εἰς τὴν δόξαν καὶ εἰς τὴν νίκην καὶ περιόχου τοῦ Λοπέξ «Σαναγορίζε ἡ Τσὴ», τοῦ δράματος τοῦ Ζακὼδα «Τὰ δικαιώματα τῆς ψυχῆς» καὶ τῆς κομωδίας τοῦ Τσέχοφ «Ἡ ἀρκούδα», τὰ ὅποια ἐδόθησαν κατὰ τὴν παράστασιν ἐκείνην, μᾶς εἶδεισαν ἀληθινὰ δημοουργικὰ ἔργα ἡθοποιοῦ Ἀλδιδος Ἀλίκης Παπαγιώτου, ὁ κ. Στ. Χιλαδάκης, ὁ κ. Γ. Καρτῆς, ἡ δὲ κ. Ἀρμόδιος, ἡ δὲ κ. Μαύρου, ὁ κ. Ι. Μηλιᾶδης καὶ ὁ κ. Σαυρίδης ὡς κομωδῶν. Ἡ παράστασις κατεγερικροτήθη ἀπὸ τὸ κοινὸν, τὸ ὅποιον ἦτο ἐκλεκτότατον μὲν, ἀρατίστον δὲ.

Ὁ Βασιλεὺς μας κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνηλικιώσεώς του

Ἄλλ' ὄχι! Δὲν κατεβλήθη. Ἀνέμενε τὸν Ἐλευθερωτὴν του, ἀνέμενε τὸν Κωνσταντίνον του, διὰ νὰ συστῆρῃ τὰ ἔστω.

Τὸν ἐφαντάζετο ν' ἀναστῆ, νὰ καλιπῆ ἐπάνω εἰς τὸ λευκὸν του ἄτι, νὰ ἐνοχλήσῃ ὡς κερματιστὴν ἐν μέσῳ τῶν ἐχθρῶν, νὰ ἐπαγγελίεσθαι, καὶ ὡς ὡς, νὰ ἐλευθερωθῆ.

Ὁχι μόνον συνεκπαίδευονται ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκεῖνοι μαθητῆραι μετὰ μαθητῶν, ἀλλὰ καὶ ἀλληλοδανειζονται διάφορα βιβλία, συμμελετοῦν ἐπὶ ὄραν καὶ ἀλληλοὑπαγορεύονται ἐν ἀνάγκῃ.
Ὅπως δὲ καὶ εἰς ἄλλα χρόνια οὗτα καὶ ἐφέτος ὑπάρχουσαι ἐν τῷ Γυμνασίῳ τῶν ἀρρέ-

ταντίνων, τὰ τρόπαια τῶν Βασιλείων, τοῦ Νικηφόρου τοῦς θριάμβους, τὸ μαρμάρωμα τοῦ Παλαιολόγου.

Ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Λαύραν ὁ Γερμανὸς ἐξακοντίζει τὸν πρῶτον μῦθρον ἐναντίον τοῦ ἔδου, τοῦ ὁποίου οἱ κευθμῶνες ἐκπέμψουσαι ἀπαισίον ἀντίπαλον καὶ τὸ σῶμα ἐφεύγετο αἶμα καὶ πῦρ, ὡς ἂν ἠπειλεῖ οὐρανὸν καὶ γῆν καὶ πόντον.

Ἄλλὰ τὸ Βαλτέτι καὶ τὰ Δερβενάκια, οἱ Τουρκοφάγοι καὶ οἱ Διάκοι δαμάζουσι τὸ θηρόν, ἡ δὲ ἐλευθερία ἐγκαθιδρύεται εἰς μίαν γωνίαν τῆς Μεγάλης Πατρίδος, τῆς Πατρίδος, ἡγεῖ ἀνάμεινε ἐναγωνίως καὶ αὐτὴ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναστάσεως.

Καὶ ἡ ὄρα δὲν ἤργησε νὰ σημάνῃ.

Τὸ ἐθνικὸν ὄνειρον ἐνοαρκούται εἰς Ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον τὸ δαιμόνιον τῆς Ἑλληνικῆς φύλης θεωρεῖ ὡς μετεμύρωσιν τοῦ τρισενδόξου ὀμανίου Του.

Ὁ Γερμανὸς τοῦ ἐπιταυτεύεται τὸν κεραυνοῦ του.

Ὁ Μ. Κωνσταντίνος τοῦ παραδίει τὸ λάβαρόν του.

Ὁ Ἡράκλειος τοῦ ἐχειριεῖ τὴν σπᾶν τῆς.

Ὁ Ἑλληναῖος τοῦ δίδει τὸ σφρόγις του.

Καὶ τότε—ὡς τότε!—ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ δὲν τὸν ἐφαντάζετο πλέον.

Τὸν εἶδεν! Εἶδεν τὸν Μέγαν Κωνσταντίνον νὰ ἀναστῆ.

Τὸν εἶδε διασχίζοντα τὰ Μακεδονικὰ πεδία ἐπὶ κεφαλῆς ἐνδόξων στρατιῶν.

Τὸν εἶδεν εἰς τὴν Θεσσαλονικίαν.

Τὸν εἶδεν εἰς τὰ Γιάννενα.

Καὶ ἂν ἡ σκληρὰ ἀνάγκη δὲν ἐπέβαλλεν ὅτι ἐπεβαλε, τὸ σπαθί του θὰ ἐγάρχη τὴν ἐλευθερίαν καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς δούλους.

Ἄλλ' ὄχι! Κωνσταντίνε ΙΒ' Μεγάλε.

Τὸ ἔργον Σου ἀκόμῃ δὲν ἐπετελέσθη.

Ὁ Θρόνος εἶνε ἰσορρομημένος ἐκεῖ, εἰς τὴν πόλιν Σου.

Ἡ πορφύρα, τὸ σπᾶν τῆς, τὸ διαδῆμα Σου εὐρισκονται εἰς τὸν Πισοθηνῶνα τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἐκεῖ Σε ἀναμένουσαι γὰ τὰ περιβληθῆς.

Ἐκεῖ Σε ἀναμένουσαι οἱ Ρουμῆοι, ἐκεῖ οἱ Χρυσόστομοι, ἐκεῖ οἱ Φώτιοι.

Ἐκατομμύρια ὀφθαλμῶν πρὸς Σε ἀπεινίζου.

Οἱ εἶτι δούλοι περιεμῶν ν' ἀκούσουν τὴν κλαγγὴν τῆς δαφνοστεφανωμένης σπᾶνης Σου.

Καὶ σήμερον ὀλόκληρος ὁ Ἑλληναῖος με μίαν ψάσαν ψάλλει:

Ἐ χάριμα, ὦ κλέος, ὦ δόξα τῆς Ἑλληνικῆς φύλης, ὦ ἐλπίς μας γλυκύνταρη, Κωνσταντίνε, ἐντεινε καὶ κατενοδοῦ καὶ βασιλεὺς περικλειῶς.

ΠΑΡΡΕΝΤΟΣ Κ. ΠΟΛΑΚΗΣ

Ὁχι μόνον συνεκπαίδευονται ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκεῖνοι μαθητῆραι μετὰ μαθητῶν, ἀλλὰ καὶ ἀλληλοδανειζονται διάφορα βιβλία, συμμελετοῦν ἐπὶ ὄραν καὶ ἀλληλοὑπαγορεύονται ἐν ἀνάγκῃ.
Ὅπως δὲ καὶ εἰς ἄλλα χρόνια οὗτα καὶ ἐφέτος ὑπάρχουσαι ἐν τῷ Γυμνασίῳ τῶν ἀρρέ-

Ὁχι μόνον συνεκπαίδευονται ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκεῖνοι μαθητῆραι μετὰ μαθητῶν, ἀλλὰ καὶ ἀλληλοδανειζονται διάφορα βιβλία, συμμελετοῦν ἐπὶ ὄραν καὶ ἀλληλοὑπαγορεύονται ἐν ἀνάγκῃ.
Ὅπως δὲ καὶ εἰς ἄλλα χρόνια οὗτα καὶ ἐφέτος ὑπάρχουσαι ἐν

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΒ΄ Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Μετά τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον καὶ ἔπειτα ἀπὸ δολοφονίαν τὴν σειρὰν τῶν Κωνσταντῖνων τοῦ Βυζαντίου, μέχρι τοῦ ἡρώος καὶ τῆς Παλαιολόγου, ἰδοὺ ὁ ΙΒ΄.

Δὲν ἤμπορεῖ δὲ ὁ ἀπελευθερωτὴς Βασιλεὺς μᾶς νὰ ὀνομασθῇ ἀλλέως παρὰ: Κωνσταντῖνος ὁ Κεραυνός!

Ἐκτροχῆθι ὁ πόλεμος καὶ ἀμέσως ὁ Διάδοχος τότε, ὁ σιδηροῦς Διάδοχος εὐρέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ μᾶς, τοῦ στρατοῦ Του.

Μετ' ὀλίγον τὰ γιγαντιαία βήματα τοῦ Κεραυνοῦ Διαδόχου ἀνετήσαν εἰς τὴν Ἐλασσώνα καὶ σὲ λίγο αἱ σιδηραὶ πύλαι τοῦ Σαρανταπόρου δὲν ἤμπορεσαν νὰ τοῦ ἀντισταθῶν. Τὰ Γιαννιτῶτα ἔπεσαν σὲ λίγο καὶ ἡ Θεσσαλονίκη ἦτο εἰς τὰ χεῖρα μᾶς σὲ λίγες ἡμέρας.

Πάντοτε δὲ ὁ «Διάδοχος» ἐμπρός!

Σωστὸς στρατιωτικὸς, μὲ ξανθὰ μαλλιά, μὰ μὲ γημένον δέγμα, ὀρυχάλκινος θάλλεγε κανεῖς, μὲ μὴς σιδερένιους παντοτε κυτάρων ἐμπρός, πάντοτε προχωρῶν, πάντοτε σπεύδων πρὸς τὰ ἐμπρός, πάντοτε ὀρηκτικὸς καὶ ἀκατάτητος, σωστὸς κεραυνός.

Αὐτὸς εἶνε ὁ σημερινὸς Βασιλεὺς μᾶς.

Αὐτὸς ὁ ἴδιος ποῦ τοῦ ἔμεινε ἀληθινότητι, σὸν σύμβολο καὶ σὸν μνημεῖο ἡ φράσις: — Βιάζομαι, ἐμπρός!

Ἴσως αὐτὴ νὰ ἦτο καὶ ἡ μόνη φράσις τοῦ Στρατάρχου Κωνσταντῖνου πρὸς τὸν στρατὸν Του. Καὶ ἂν δὲν ἦτο, ὅλοι μᾶς πιστεύομεν ὅτι ἦτο ἡ μόνη Του φράσις.

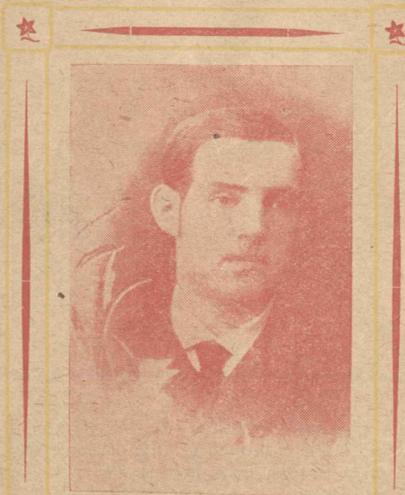
Σιωπηλός, Ἄλλὰ κεραυνοβόλος. Καὶ ἡ φράσις Του αὐτὴ δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο παρὰ μία παραίνεσις πρὸς τοὺς στρατιώτας διὰ προσάδειαν ὑπερανθρώπων ἔργων.

— Ἐμπρός. Γίνετε καὶ οἱ κεραυνοὶ! Καὶ ἔγειναν. Καὶ ἡ Θεσσαλονίκη ἔπεσε.

Τὰ ἴδια καὶ εἰς τὴν Ἠπειρὸν. Τὸ ὄνομα μόνον τοῦ «Διαδόχου» ἔκα-

Ο Κωνσταντῖνος ΙΒ΄ εἰς ἀρχαίαν εἰκόνα.

Ο Κωνσταντῖνος ΙΒ΄ εἰς ἀρχαίαν εἰκόνα.

με νὰ κλονισθῶν τὰ Γιάννενα. Καὶ δὲν ἤγγισε ποτὲ νὰ συντελεσθῇ τὸ θαῦμα. Ὁ Κεραυνὸς ἐμπῆκε νικητὴς καὶ εἰς τὴν Ὀφθαλκίαν πόλιν.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν χθονίαν, ὅλα αὐτὰ εἶνε τόσο φρέσκα εἰς τὴν μνήμη μᾶς ὥστε μόνον μίαν λάμψον βλέπομεν ἐπ' αὐτὰ, ποῦ δὲν μᾶς ἀρίτειε νὰ τὰ ἀναμνησκόμεθα πῶς εἶνε μεγάλα.

Σήμερον ποῦ ἐορτάζει γὰ πρῶτην φοράν, ἀπὸ τῆς στήλης τοῦ ἀγγέλου εἰς τὸν Ὄρθρον, τὴν εορτὴν Του ὁ Κωνσταντῖνος ὁ ΙΒ΄ μᾶς ἐρχομεθα ὅλα αὐτὰ τὰ ὑπερανθρώπων κτητοῦράματα εἰς τὴν μνήμη ὅς θελήσῃ μὲ κεραυνός.

Ἄλλὰ ἡ ἱστορία δὲ τὰ ἀναγράψῃ ὅπως πρέπει. Καὶ δὲ τὰ χαράξῃ ἀδούρα.

Τὸ ὄνομα τοῦ Κωνσταντῖνου ΙΒ΄ θὰ καταλάβῃ τότε μὰ θεὸν ἀπὸ ἐκείνου ποῦ ἡ ἱστορία παραχωρεῖ μίαν φωνὴν εἰς ἐκατοστατηρίας δολοφονίας.

Καὶ ἰδοὺ Τὸν πάλιν εἰς τὴν Μακεδονίαν.

Μόλις ἐμνησθῆ πάλιν τὸν καιρὸν τῆς μάχης, δὲν ἤγγισε νὰ ριφθῇ ὁ Κεραυνὸς εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν.

Κανὲν πρόσχημα, καμμίαν πρόσφασι, καμμίαν ὑπόνοιαν.

νέργεια δὲν τὸν ἠνόηλε.

— Τί θέλετε; Ἐδῶ εἰμαι! σὸν νὰ εἶπα μόνον.

Καὶ εὐρέθη εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ πύρου.

Καὶ τώρα ὅλα τὰ μάτια τῶν Ἑλλήνων εἶνε γυρισμένα πρὸς Αὐτόν.

Τάχα πάλιν θὰ παραστῇ ἀνάγκη ὁ Σιδερένιος Διάδοχος; νὰ ὀρηκθῇ εἰς τὴν φωτιὰ καὶ ὡς Βασιλεὺς;

Ἴσως. Ἄλλὰ τότε ποῖός θ' ἀντιπαθῆ στὴν ὀρμὴ τοῦ Κεραυνοῦ;

Ἄλλοι οἱ Ἕλληνες εἶνε βέβαιοι ὅτι τότε ἄλλη μίαν φοράν ἡ αἰματοβαμμένη δάφνη θὰ Τοῦ στολίσι τὸ μέτωπον.

ΘΕΟΦΑΝΩ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Ὡς ἔβρασιονεν εἰς τὴν Κοινήν ὁ Κωνσταντῖνος Ζ΄, ὁ Προφύρο- γιαννῆς, ἡ κόρη τοῦ Θεοδώρα ἠγάπησε τὸν μέγαν στρατηγὸν Ἰωάννην Τοιμοσκὴν ἡλικίας τότε 25 ἐ- τῶν. Ὁ Τοιμοσκὴς ὅμως εἶχε σαγηνευθῆ ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἰστορικὴν τέχνην μᾶς κέρως κα- τὰ τὴν ἑσπέραν. Ἡ Θεοφάνω τώρα εἶχεν ἡ- λικίαν 18 ἕως 19 ἐτῶν. Ὁ δάδοχος τοῦ Ὄρθρου, αὐτοῦ Ρωμανὸς παῖδ' ἀκόμη 17 ἐτῶν, συναντή- σαι τὴν Θεοφάνω ἐγορευθῆ καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ τὴν συνεπάθησε. Μετ' ἐπὶ βοήθειαν δὲ αὐτῆς, ἀπετραπέμενον πατριεῖον τοῦ Ἰωσήφ Βορίκα καὶ μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι τὸ παλῆτιον ἤθελε νὰ ὀρηκθῇ τὸν Τοιμοσκὴν ἀπὸ τῶν ἐξουτελειῶν τοῦ Ὄρθρου τοῦ μὲ τὴν Θεοφάνω, ὁ μὲν Τοιμοσκὴς δια- κηρύσσεται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν προτείνουσαν καὶ νὰ μεταβῇ εἰς Ἀσίαν, ἡ δὲ Θεοφάνω ἀπάγειται εἰς τὴν πόλιν τοῦ πατριεῖου, διὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς ἰσομήνη τοῦ μικροῦ καίσαρος, πρῶτα μὲν εἰς τὴν ἑσπέραν, εἰς τὴν ἑσπέραν, εἰς τὴν ἑσπέραν, καὶ μὲ τὴν ἀπαλαμψίαν ἀνοίγει τὰ παρα- θύρα τὰ κοιτῶνος τῆς.

II (Ἡ Συνέχεια)

Κατοῖεν ἐστάθην ἐμπροσθεν τῆς κλίνης τῆς μὲ βεβαίον, ἀναμένουσα διαταγὰς.

— Ἐνε ἀργά; ἠρώτησεν ἡ Θεοφάνω.

— Ὅχι, κυρία. Μόλις ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος καὶ ἡ λειτουργία δὲν ἐσημάνεν ἀκόμη.

— Πῶς εἶνε τ' ὄνομά σου;

— Χρυσάνθη.

— Εἶσαι πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πατριεῖου;

— Μόνον ἀπὸ χθὲς, κυρία.

— Καὶ πρῶν;

— Ἄ, κυρία, πρῶν, εἶχα λαμπρὰν θέσιν.

— Ἀπλάθῃ;

— Ἦμην εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πορφυρο- γνήτου Θεοδώρας.

— Εἰς τὸ παλάτι; Νόστιμον αὐτό.

— Ἐν ἡσέθῳ ἂν ἦνε νόστιμον διὰ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ δι' ἐμὲ ἦτο μία καλὴ τύχη τὴν ἰσάμην ἔγασα.

— Καὶ γιὰ τὴν ἔγασα;

— Διότι ὁ στρατηγὸς Τοιμοσκὴς δὲν ἠγάπα τὴν κυρίαν μου.

— Τί εἶπες;

— Θέλει ἡ κυρία νὰ τὸ ἐπαναλάβω;

— Ὁ στρατηγὸς Τοιμοσκὴς;

— Αἰετός, κυρία.

— Καὶ ποῖαν οἰκίαν εἶχες, σὺ, μὲ αὐτὰ τὰ κτήρια;

— Τὸ βλέπεις καὶ σὺ, κυρία μου. Ἦμπο- ροῦσα νὰ ἔχω ἐγὼ οἰκίαν μὲ τὸν ἔρῳτα τῆς πορφυρογενήτου; Καὶ ὅμως ἓνα προῖο ποῦ ἡ Ἰωσήφ Τοιμοσκὴς ἔφερεν εἰς τὴν πρυγκά- λουσαν ἀπελευθερωτικῆς εἰδήσεως διὰ τὸν στρατη- γὸν ἡ Θεοδώρα, ὀργισμένη, εὐρέθη μίαν τι- ποτέναιαν ἀφορμὴν καὶ μὲ ἀπέλυσε.

— Ἐνε κακὴ λοιπὸν ἡ Θεοδώρα.

— Δὲν θὰ μὲ συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς ἂν τὸ εἶπὼ αὐτὴ.

— Ἄλλὰ τότε;

— Κακὴ δὲν εἶνε, ἀλλ' ἀγαπᾷ πολὺ ἡ ἀτυχὴς καὶ μέγα εἰς τὴν ἀτελεισίαν τῆς, εὐρέθηκα ἔγω ἐμπρός τῆς καὶ ἔξέσπασεν ἐπάνω μου ἡ θύλακα.

— Φαίνεται ὅτι αἱ εἰδήσεις τῆς ζωστῆς θὰ ἦσαν ἀπαισίαι.

— Δὲν τῆς ἔφερον ἡ εὐλογημένη ποτὲ καλ- λίστην, διὰ τὸ ζήτημα αὐτό. Ὅλοι τῆς αἱ ἀπορροαὶ εἶχαν τὴν ἴδιαν βίαν. Ὅτι ὁ στρατηγὸς δὲν ἀγαπᾷ τὴν βασιλοπούδα. Τὴν πορφυρὴν, κυρία μου, αὐτὸ ἴσον ἄγαπᾷ καὶ γὰρ ἀναπαύσασαι. Δὲν στοχάζομαι μεγαλειτέραν ἀσφαλίαν ἀπὸ αὐτῆς.

— Μήπως ἠγάπησες, Χρυσάνθη;

— Ἦ Παναγία, κυρία μου, νὰ μὲ φυλάξῃ. Ἐπαῖτα, ὅπως ὅλοι αἱ γυναῖκες, καὶ πιστευσὲ μὲ κυρία μου, χωρὶς ἀποτυχίας. Οἱ ἄνδρες εἶνε τὸ ἐκκολάτερον θῆρα διὰ μίαν γυναῖκα ποῦ ἤθελε τὸν τρόπον.

— Καὶ τὸν ξέρεις, σὺ, Χρυσάνθη;

— Μὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν διδάσκονται πονεῖν. Κάθε γυναῖκα ἡμ- πορεῖ ἐνοτικῶς νὰ τὰ ἐφαρμόσῃ.

— Κάθε ὥραία γυναῖκα, θέλεις νὰ εἰπῆς.

— Ὅχι, κυρία! Ὅπως τὸ εἶπα. Κάθε γυ- ναῖκα. Τὴν θὰ εἰπῆ ὥραία; Ὅραία εἶμαι ἐγὼ διὰ τὸν ἕνα, ἐνῷ διὰ τὸν ἄλλον εἶμαι ἀσχημὴ.

Κάθε γυναῖκα λοιπὸν εὐρίσκει ἀνθρώπους εἰς τοὺς ὁποίους φαίνεται ὥραία.

— Καλὴ παρηγορία αὕτη, εἰτε γελῶσα ἡ Θεοφάνω.

— Ἄλλ' ὄχι διὰ σέ, κυρία μου. Τὴ θαυμά- σιος λαμβός. Ἐὰν τὸ στήθος σου τὸ ἐβλεπε καὶ αὐτὸς ὁ στρατηγὸς Τοιμοσκὴς ποῦ περι- φρονεῖ τὴν κόρην τοῦ Βασιλέως, σὲ βεβαίω ἐγὼ. θὰ ἔπεφτεν εἰς τὰ πόδια σου.

Καὶ τὰ ἔλεγεν αὐτὰ μὲ ἀφέλειαν καὶ μὲ πί- στιν ἡ Χρυσάνθη, μὴ ἔχουσα ἰδέαν τῆς σημα- σίας τῶν λόγων τῆς, διότι δὲν ἐγνώριζε τίποτε, καὶ ἐνῷ ἤρχισεν νὰ βοηθῇ τὴν Θεοφάνω, διὰ νὰ λάβῃ τὸ λοιπὸν τῆς.

— Ἐἶνε λοιπὸν ἀσχημὴ ἡ Θεοδώρα; τὴν ἠ- ρώτησε.

— Κάθε ἄλλο, κυρία μου.

— Ἄλλὰ τότε εἶνε τυφλὸς ὁ Τοιμοσκὴς;

— Τυφλὸς δὲν ἤσέθῳ ἂν ἦνε. Βεβαίως ὅ- μως εἶνε τυφλός, καὶ καθὼς ἤκουσα τὸν ἔχει τρελλάει μία ἄλλη, μία γυναικίαν καὶ ἀσημαντὸς γυναῖκα. Ἄλλὰ τί σημαίνει αὐτὸ ἀφοῦ ἐκεῖνος τὴν ἀγαπᾷ;

— Ὅστε εἶνε ὥραία καὶ ἡ Θεοδώρα;

— Τόσον, ὥστε εἶμαι βεβαία, ὅτι ἂν τὴν ἐ- πλησίαζε περισσότερο ὁ αὐθάδης αὐτὸς καὶ ἀγέρογος στρατηγός, θὰ τὴν ἠγάπα.

— Καὶ διατί δὲν τὴν πλησιάζει;

— Τὴ εὐρώτησε, κυρία! Διότι δὲν θέλει ἡ διότης δὲν τὸν ἀφήνει ἡ ἄλλη.

Αἱ τελευταῖαι λέξεις ἔκαμαν τὴν Θεοφάνω νὰ συνοφρυωθῇ.

Κατοῖεν κίνδυνον διέκρινεν εἰς τὸ βάθος τοῦ μέλλοντος. Ἄλλὰ τὴν ἐνδιέφερε πλέον αὐτὴν ὁ Τοιμοσκὴς;

Καὶ ὅμως ἓνας νυγμὸς ἐπιλοπίας, τὴν ἔ- κκαμε νὰ γάσῃ πρὸς στιγμὴν τὸ χροῖμα τῆς.

Ἄσπον καὶ ἂν ἦτο τώρα προσηλωμένη εἰς τὴν νέαν τῆς κατάστασιν, ὅσον καὶ ἂν ἐσπῆρετο ἀπὸ τὸ πάθος τῆς φιλοδοξίας, ὅσον καὶ ἂν ἐβλεπε τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς δολο- γουσίας πρὸς κατὰ ὑψηλὸν καὶ μέγα, πρὸς τὴν αἰγλήν ἐνὸς θρόνου, ἠσθάνετο, ἐν τοῖσι, ὅτι εἶχε καὶ ἡ καρδία τῆς τὰ δικαιώματά τῆς, τὰ δικαιώματα ἐκεῖνα ποῦ φέρουν ἐνίοτε τὰ ῥόδα εἰς τὰς παρείας, ἡ ποῦ τὰ ἀποσπῶν ἀποτό- μως καὶ γίνουσι ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τὴν ὀχρότητα τοῦ πόνου.

Τὸ συμπέρασμα ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τῆς Χρυ- σανθῆς ἦτο ὅτι ἡ θαλαμηπόλος αὕτη ἂν ἦτο ποτὲν εὐχάριστος σύντροφος, ἴσως δὲ καὶ χηρ- σιμος.

Ἄλλως ὅρας ὕστερα καὶ ἀφοῦ ἡ Θεοφάνω συνήντησε προηγουμένως τὸν πατέρα τῆς, ἀ- κτινοβολοῦντα ἀπὸ μακαριότητα, ὁ πατριεὺς Ἰωσήφ τὴν εἰδοποίησεν ὅτι θέλει νὰ τῆς ὀμι- λῇ.

Ἡ Θεοφάνω τὸν ἐδέξθη εἰς μίαν ἀπὸ τὰς αἰθούσας τοῦ διαμερισμάτος τῆς, ἐτοιμὰ πλέον καθ' ἑαυτήν.

Ἄλλως ὅρας ὕστερα καὶ ἀφοῦ ἡ Θεοφάνω συνήντησε προηγουμένως τὸν πατέρα τῆς, ἀ- κτινοβολοῦντα ἀπὸ μακαριότητα, ὁ πατριεὺς Ἰωσήφ τὴν εἰδοποίησεν ὅτι θέλει νὰ τῆς ὀμι- λῇ.

Ἡ Θεοφάνω τὸν ἐδέξθη εἰς μίαν ἀπὸ τὰς αἰθούσας τοῦ διαμερισμάτος τῆς, ἐτοιμὰ πλέον καθ' ἑαυτήν.

Ἐφῆρεν ἐσθῆτα μεταξωτὴν ἀχρολεῖκου χρο- μάτος μὲ κίανον χρυσοῦς παρυφᾶς καὶ κεντη- μένας ἀργυρὰς μαρμαρίδας.

Ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς ἀνεπαίετο περιδέ- ραιον ἐκ πολιτικῶν λίθων, καταλήγον εἰς ἀ- διαμαντοκόλλητον σταυρὸν, ὅστις ἐφαίνετο προ- σπῆζον τὸ κατάλευκον μέρος τοῦ στήθους, ὅπερ εἶχεν ἀρήσει ἀσκαπὸς, ἐνῷ ἡ καταγὰ τῆς κόμη συνεκραιεῖτο ἀπὸ ἀνθος ἀδαμάντινον.

Ἡ φιλορέσκειά τῆς ἦτο ἀσκητὴ διὰ νὰ τῆς ἐμπνεύσῃ ὅλας τὰς μυστηριώδεις χάριτας τοῦ στολισμοῦ, τὴν ἐβοήθησεν ὁμοῦ πολὺ καὶ ἡ πείρα τῆς Χρυσάνθης.

— Λαμπρά! εἶπεν ὁ πατριεὺς μὲ εἰσηλ- θέν. Ἡ πανοπλία σου εἶνε ἀκαταγώνιστος.

— Μήπως πρόκειται νὰ πολεμήσω καὶ ὀνο- μάζεις τὰ φορέματά μου πανοπλίαν;

— Καὶ βέβαια μάχη θὰ γίνῃ, μικρὰ μου,

ἐδῶ μέσα μετ' ὀλίγον... Ἄ εἶνε φοβεραὶ αἱ μάχαι ποῦ κυριεύουσι τὰς καρδίας.

— Μάχαι χωρὶς θύματα τί φοβεραὶ ἡμποροῦν νὰ ἦνε;

— Καὶ ποῖος σοῦ εἶπεν ὅτι δὲν ἔχουν θύ- ματα; Πρῶτον θύμα σου θὰ ἦνε ὀνική τῆς σου.

— Θὰ μᾶς ἔλθῃ λοιπὸν σήμερον ὁ καίσαρ;

— Πρὸ ὀλίγου μὲ εἰδοποίησεν ὁ ἀγγελιαφό- ρος τοῦ νὰ τὸν περιμένω.

— Ἐξείρεται, πατριεὺς; Ἀρχίζει νὰ μ' ἐνο- χλῇ ἡ θέσις μου. Ὁμολόγησε ὅτι ἔκαμα ἀνοη- σίαν ν' ἀποφύγῃ τὸν γάμον μου.

— Ἀφοῦ τὸ ἔκαμες, σὺ, δὲν εἶνε ἀνοησία, διότι, σὺ, γνωρίζεις καλὰ νὰ μὴ κάμῃς ἀνοη- σίας. Ἐλα, μικρὰ μου. Ἀρῆσαι τὰς ποιεῖαις δι' ἐμὲ τοῦλάχιστον, γιὰ τὴν ἡλικίαν καὶ ἡ σειρά μου τὰς ἐνοουῖν. Ἐχεις στάδιον ἐμπρός σου νὰ τὰς ἐσαοκήσῃς εἰς τοὺς ἄλλους. Ἴδου μετ' ὀλίγον θὰ εὐρεθῇ εἰς τὰ δικτῶνα σου ἓνας νεα- νίσκος, ἀνοητιστὸν παῖδ' ἴσον λυποῦμαι.

— Τὸν καίσαρα;

— Αὐτὸν βέβαια. Τὸν φαντάζομαι νὰ σφα- δάξῃ ὅπως ἡ μυτιὰ εἰς τὸν ἰσπὸν τῆς ἀράχνης.

— Κάθε ἀνθρώπος ποῦ θὰ ἦκουεν ὅτι ἡ Θεοφάνω ἐνδυσθεῖσα ὡς νύμφη διὰ νὰ ὑπαν- δρευθῇ τὸν Τοιμοσκὴν ἀπήχθη ἀπὸ τοὺς ἀν- θρώπους τοῦ βασιλέως καὶ ἐκλείσθη εἰς ἓνα πύργον καὶ περιμένει τὸν βασιλοπούδα, καθὲ ἀνθρώπος ποῦ θὰ τὰ ἦκουεν αὐτὰ, θὰ διεκρί- ρυττεν ἀμέσως ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ μυτιὰ καὶ ὁ καίσαρ εἶνε ἡ ἀράχνη.

— Αὐτὸ ἡμπορεῖ νὰ σοῦ δεῖξῃ ποῖας πλάνας ἔχουν οἱ ἀνθρώποι, δι' ὅσα συμβαίνουν εἰς τὰ παλάτια.

— Ἄλλὰ τάχα εἶνε πλάνη αὐτὸ;

— Μὴ παύσῃς, μικρὰ μου, μὲ τὸν γέροντα ἀμαρτωλόν.

— Γέρον, σὺ; Ὅχι δά. Δὲν εἶσαι γέρον.

— Θεοφάνω, ἤσυχασε.

— Τί ἔκαμα;

— Μὲ πειράζεις, χωρὶς σκοπόν. Φύλαξε τὰ ὄπλα σου διότι θὰ σοῦ χρειασθῶν ἀμέσως.

Καὶ πράγματι ἡ ὥρα εἶχε φθάσει.

Ἡ ὥρα ἠνοήθη καὶ ἀνηγγέθη ὁ καίσαρ. Μολοντὶ 17 ἐτῶν ὁ Ρωμανὸς εἶχε αἰσιμα- κίαν ἀνάπτυξιν ἀνωτέρω καίως τῆς ἡλικίας τοῦ.

Ἡ μορφή του ἦτο συμπαθὴς, οἱ ὀφθαλμοὶ του μαῦροι καὶ ἰσχυροὶ, τὰ χεῖρα του πρὸς τὸν ἦτον καὶ ἰσχυροὶ, τὸ δέγμα του αὐτοχρῶν, τὸ ἀνάστημα τοῦ γλαυφῶν καὶ τὸ σῶμα του νευρώδες καίτοι εἶχεν ἀκόμη τὴν παιδικὴν εὐστροφία. Ἦτο ταῦς εἰς τὰς κινή- σεως, βραδύς εἰς τὴν ὀμιλίαν, βίαιος εἰς τὰς ἀ- ποφάσεις, τρυφῆς εἰς τὰ πᾶσι, ἀνίσχυρος καὶ τολμηρός.

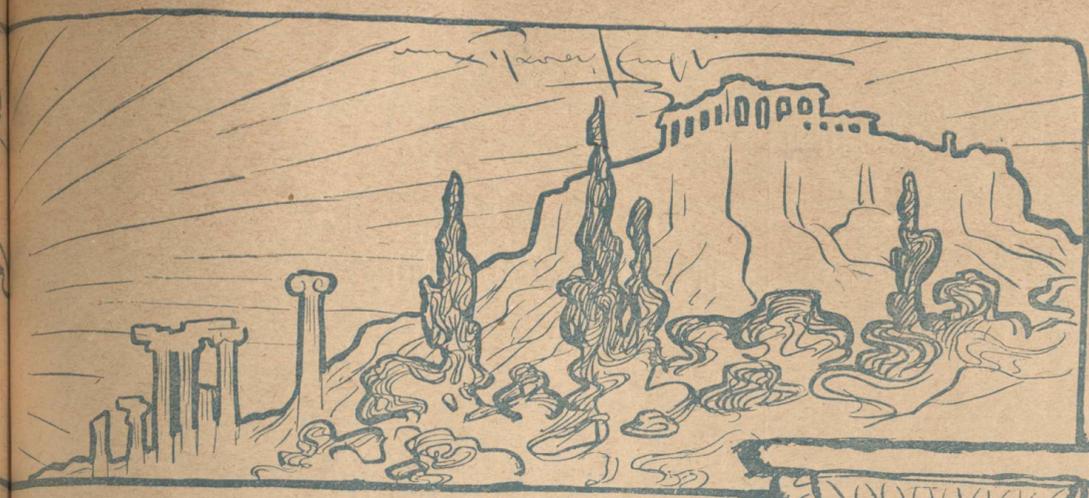
Τὸ πρῶτον ἐκείνο ἔφερε στολήν τεφροχρῶν με ἀργυρὰ κεντήματα, ἡ ἀντιθεσις δὲ τῆς πε- ριβολῆς ταύτης πρὸς τὴν μελαγχροτὴν μορ- φὴν του, τοῦ προσέδιδε μίαν ἐξαιρετικὴν γλυ- κύτητα.

Ἐν τοῖσι, δὲν εἶχεν οὔτε τὸ παράστημα, οὔτε τὴν ἐκφρασὴν, οὔτε τὴν σοβαρότητα τοῦ Τοιμοσκῆ, σοβαρότητα ἡ ὁποία διὰ τὴν Θεο- φάνω ἦτο ἀπὸλυτος περι

K. KOUMAM

«Βιάζομαι! Βιάζομαι εμπρός, παιδιά, μή τ' αδικήσει ο σιδερένιος Διάδοχος φώναζε μοναχά.»

«...φάνοντας ως τ' ούρανού τὰ πλάγια
...λάμει: «Μπροστά! Μπροστά!»

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ Α' ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Στό νησί όλοι κάθε χρόνο την ημέρα του Α' Κωνσταντίνου θυμούνται την τραγική αυτή ιστορία.

Πέρασε ο πρώτος χρόνος πύ ειχε φύγει ο Νικόλος με το καράβι του για την Αφρική, χωρίς κανείς να λάβη απάντησιν εις το νησί του. Γοργολιβαίνανε οι χρόνοι και άφιναν εις άλλους την χαράν και εις άλλους την λύπην. Έτσι πέρασε και ο τρίτος χρόνος χωρίς κανείς να μάθη τίποτε περί αυτού. Ο Νικόλος όμως μορφος λεβέντης, ήτο πρώτος 'στό χορό και πρώτος στο τραγούδι. Όλοι τον αγαπούσαν. Ήτο το καράβι του χωριού. Τώρα όμως όλο το χωριό τον έκλαιε, γιατί τόν ένόμιζαν όλοι για πνιγμένο. Μόνον ή Λενιώ ειχε την έλπίδα ότι ο αγαπητός της Νικόλος ή ή και μιαν ήμεραν θα τον έβλεπε επιστρέφοντα εις το νησί του πλούσιον, εύτυχ ή και λεβέντην, όπως ήτο. Με αυτήν την έλπίδα ένήγαγε κάθε πρωί και άναβε τά κανδήλια του ερημοκκλησίου, που ένδύσκατο κοντά στο χωριό της παρακαλούσε γονατιοτά μισροστά στην εικόνα της Παναγίας για να γυρισή ό Νικόλος της.

Πέρασε και ο τέταρτος χρόνος, αλλά καμμιαν είδησιν από τον Νικόλο.

Τότε μόλις ή Λενιώ κατάλαβε πως ήτο χαμένος πλιά ό Νικόλος. Έρώρεσε τά μαύρα και έξήτησε να πεί ή ' ένα Μοναστήρι για να γίνει καλογορηά. Τού κάκου οι γονεϊς της της έλεγαν να μεταβάλή την ιδέα της αυτήν. Αλλά αυτή επέμενε. Μετα τρεις ήμέρας άρρώστιας και έπεσε στο κρεβάτι. Ήλθεν ό ιατρός, της ειπε, της έδωσε φάρμακα, αλλά ή κατάσταση της χειροτέρευε. Ο ιατρός πλέον άηλιασθη και ειπεν ότι ο θάνατος ήτο ένγγυς.

Ήτο πρωί του Α' Κωνσταντίνου. Όλοι τρέχανε στην εκκλησία. Μετά δύο ώρες ή λειτουργία έτελειώσασε.

Σε λίγο διεδοθη ότι ή κόρη του μάτρωπα Σταμάτη ή αγαπητικιά του πνιγμένου Νικόλου άπέθανε. Όλοι λυπηθήκανε για τόν θάνατον της όμορφης Λενιώσ. Όλοι γνωρίζανε ότι άπέθανε από μαράσι, διότι άγαπούσε τρελλά τόν Νικόλο.

Η καρμπάνες άρχισαν να κτυπούν τόν πένθιμο ήχο.

Γότε ένα καράβι με άνοιγμένα πανιά, έρχότανε γοργά γοργά στο νησί. Έπλησίασε στο μώλο, μαϊνάρους τά πανιά, φροντάρους και έδεσε πρυσάσες.

Κανείς δέν ένγνώριζε τού καινούργιου τούτου καράβι τίνας ήτο και τί ήθελε στο νησί.

Μόλις τού καράβι έδεσε κρημάσες, ένας νέος ύψηλός, όμορφος, με κομψά ρούχα και ύψηλά ύποδήματα, έβγήκε από μέσα.

Ήτο ό καπετάνιος τού καραβιού. Προχωρούσε βασιτικά, χωρίς να παρατηρή τούς ανθρώπους, οι όποιοι περιεργά βλέμματα έστρεπον άπάντω του.

Οι πένθιμο ήχο της καρμπάνας έφθασαν στ' αυτιά του.

Μετ' όλιγον βλέπει μιαν πένθιμον συνοδείαν. Πλησίασε σ' ένα γέρο και ήρώτησε :

— Δέν μου λές, γέρο, ποιος πέθανε ;

Ο γέρος ένύσταξε τόν ξένο με περίεργον βλέμμα και άπήνησε :

— Τού μάτρωπα Σταμάτη ή κόρη, ή Λενιώ, ή όμοια άγαπούσε τόν λεβέντη Νικόλο.

Ο καπετάνιος έρωτήσασε, έκλονισθη και παρ' όλιγον να πείρ. Αλλά συνεκατηθή. Έλαβε θάρρος και ήρώτησε :

— Και δέν μου λές, γέρο, ό Νικόλος αυτός τι γίνεται ;

Ο γέρος άνεστένασε βαθεία, έσοκώτισε τά δακρυομένα μάτια του, και άπήνησε :

— Α! παλληκάρι μου, ειπε πέντε χρόνια τώρα που χάθηκε μαζί με τού καράβι του... Κι όλοι κλαίμε τόν λεβέντη Νικόλο!...

Ο καπετάνιος μόλις τάκουσε αυτά, διέσχισε τήν πένθιμον πομπήν, έτρεξε άνω τρελλάς και μετά δέκα λεπτά της ώρας, έφθασεν εις τόν βράχο της άχρογιατιάς, ένει όπου ό Νικόλος με την Λενιώ μαζί πηγαινάνε τακτικά.

Έκτύταξε γούρω του, έστένασε βαθεία, έδάκρυσε και γυμνίστηκε από τόν βράχο μέσα στην θάλασσαν.

Ακούστηκε ένα άγριο βογγητό και χάθηκε πλιά ό καπετάνιος.

Ήτο ό Νικόλος.

Και τώρα κάθε χρόνο, την νύκτα του Α' Κωνσταντίνου, οι χωρικοί έντρομοι βλέπουν

ΠΑΛΙΑ ΕΞΟΚΚΛΗΣΙΑ

Σκορπισμένα, μισογκρεμισμένα και μακροχρόνια άπ' τό χρόνο, ή καλύτερα, από τούς πάσης βρισκονται σε κάθε όμορφη γωνιά της Αττικής, τά παλιά Ξοκκλήσια.

Ανάμεσα σε μεγαλοπρεπείς άγριες βλαστάνες σε θόμβιατα που φαίνεται μακριά ή γαλήνη θάλασσα να ένώνεται με τόν Έλληνικό ήθρον, έγκαταλελειμένα και χωρίς ούτε καντήλι ούτε και μιά κώνικοντα άγίου, στα χαλαρομένα Ιερά τους, μένου τά Ιερά της θρησκείας μας προσοχητήρια, που έδéchοντο άλλοτε τούς παλαιούς της δουλείας Χριστιανούς.

Ο! έκείνοι ήσαν οι άληθινοί ήνοί Χριστιανοί! Έκείνοι ήσαν να λατρεύουν τά θεία μέσα στο θετον περιβάλλον, έκείνοι ήσαν άντάξιοι της θύλας με τό Θεόν!

Έκει 'στό φτωχό—θεματικώς με πλούσια ασηματικώς—έκκλησάκι, που βρισκεται στη ράχη τού όμορφου λόφου, ένει οι παλαιοί Χριστιανοί και τούς έξέρε πόσο ήρωας της Πανασάσσεως τού 21 προσοχητή και έναν τόν Ιερό μυστικό έργο ήν την ύπερασπισή της θρησκείας και τήν Άνάστασή της εκκλησιαστικής Πατρίδος!..

Ο άπλοτικός ψάλλτης θα σούφανε, συνοδευόμενος από τό κόρο τού ψηθού τόν έντρομο που περιτριβύριζαν την έκκλησίδα. Τι θεός άλήθεια περιβάλλον βρούα, χλόη και πάρα ή θάλασσα... Φύσας γυμνή άγνή, που έδειχνε τού καλό Χριστιανό τού παράδεισου, ήν ή άγία και 'ελνος γυμνή τήν ψυχή του 'στην προσοχητή και 'στην έξοικολόγηση τών ανθρώπων άμαρτημάτων.

Ο! καιροί της άλήθειας και της άγνής ήμορφιάς που περάσασε και... χαρήκαί! Και μόνο τά έρεισισμένα Ξοκκλήσια σάς μένου, να να λένε με τί θέα τους 'τούς λόγους που τί πισκέπτονται, πως ειχα κι αυτά μια φορά τού μεγίστου τών άξιών, να εινε κατοικήτρια και Ιερά Τεμένη τού άγίου και ύποδουμένου Χριστιανισμού!

Ας ριθώμε τώρα κι ένα βλέμμα 'στην έποχή μας. Εισερχόμεθα στής μεγάλες και λαμπροτάστες εκκλησιάς, και άκούμε τά νομίσματα της Όπερας και της Όπεράστας με ψέλλωνον δυνατά σάν σε θέατρα, και παραμορφωμένους τούς άνονάτους ψαλμούς.

Και άκούμε την ώρα της μυσταγωγίας, τήν τρέβρο άπ' την έκκλησία θόρυβο, με άπασις λεπτομερείας :

— Άγκυράσσει κρουκιά! τά σκουβιά! Ντού! Ντού! Ντού!...

Έξερχόμεθα από την έκκλησία, κι άντι ν' άντικρισόμε την Φύσι με της άγνης και διαδρασ προνήας ήμορφίας της, αντικρίσασε τά σπία και τά παρὰθυρα που άπάνω στο παρὰθύρα εινε άπλομένα και 'λάζονταν τα... σεντόνια τών νοικοκυραίων!...

Έρσις θαυμάζομε τόν Παρθενώνα για τού ροβού του και τού τέλει της ήμορφίας του ως άρχαίου Ναού. Και τά μικρά μισογκρεμισμένα Ξοκκλήσια που έδéchτηκαν τούς προπάτοράς μας, τά άφίνομε άπερισπείγτα και άγκαταλελειμένα, χρίζοντας καινούργια, και πολλές φορές πληγάρια τά για να εύφρανθόμε την παλιά θέα ενδιά τού λιθάνωτου, όσφραινώμεθα. Αλλοίμονο! την άπαισία δυσωδία που άφίνομε οι παραπαισιολογισμένοι τών προπατόρων μας άπόγονο!

Αλλοίμονο! έσπίρως ό πολιτισμός τήν άνηλιότητα, την άπλοτητα και έν γένει την ήμορφία τού θεαματικού μέρους της θρησκείας μας και γι' αυτό, και τού ψυχικό μέρος όλο ένει διαφθερεται, καταβαίνοντας τή μαύρη σκιά ή όποια φτάνει σ' ένα βάραθρο που λέγεται : Έμφυλισμός!

(Αθήνα)

ΚΩΣΤΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Υ. Γ. Όσοι από τούς άναγνώστας τών άνωτέρω γραμμών μου, θέλουν να βεβαιωθόν για τήν άλήθεια τών γραφομένων, άς έπισκεφθόν τή κονητέρα 'στην Πρωτεύουσα Ξοκκλήσια ένει 'στη γραμμή στήν. Κηφισιάς, ή 'στούς πρόποδας τού Γυμνασίου κοντά 'στην Λωδογό Πηγή ή 'στούς Άρμελικώνης λίγο πια πέρα άπ' τή νοσοκομείο τών Παιθών. Τό 'λιγότερο που έφωφελήθου, εινε μιά άπόλαυση όμορφης ένδρασης αυτού.

ΑΡΡΑΒΩΝ ΚΑΙ ΓΑΜΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΙΚΟΝΙΟΝ

Εν τώ Ικονίω της Μ. Ασίας (Τουρκική Κόνη) κατοικουν έκταλαι και Έλληνες. Βρισκοντο δε ή πόλις αυτή ένένετο και προσοχησασ των Ξελδουκιστών και τών Τουρκων, διατηρεί όμως και μέχρι τού νυν οίκό ό λημ προνόμια, έν' οίς κατά έξαιρετικόν δικαίωμα της περιέσσεως τού έζυφου τώ Σουλτάνω (πό τήσ αυτού μέγα Ισχυρούσας οικογενείας τών Μουλλά Χουγκιάφουλου.

Επ' της Τουρκοκρατίας και οι έν Ικονίω έμεινόν αυτοί ήτοι, σών άλλους ούκ όλιγοίς έθνοίς, και τήν μητρικήν αυτών Έλληνικήν γλώσσαν άπέβαλλον, άναγκασθέντες να άποδεχθώσ την τών κρατουμένων, ταύτην δε και μέχρι της σήμερον να διατηρώσ, διότι τό έν Ικονίω κατά τό 1871—1872 συσταθέν Έλληνικόν σχολείον όλιγον μόνον ήδύνηθη να συνιέναι εις την παινώσθησιν της πατρίου γλώσσας.

Εν τούτοις ήθη και έθιμα ούχι άνάξια λόγου διεσώθησαν από τού φοβερού έκείνου αλώσεως' θέλοντες δε να περιώσασμε τινά τών νοσηρίων τούτων, άναγράφομε συντόμως ήσάμεινα χάρη τών άναγνώστων της φίλης Έλλάδος' τά κατά τών άρραβώνων και τών γάμων παρ' ή Έλληνική έκείνη κοινήτη.

Όταν ο νέος φίλιος εις ήλικίαν, ήτοι όταν παρακάμψη τού εύτελι άκροτήριον τών 17 έτών, θεωρείται πλέον ώμορος γάμου, άρχοντα δε οι θεοί ή οι σεντόνοροι συγγενείς μεμινόμενοι περί ένάγου άποκαταστάσεως, άποστέλλεται εις την ξένην ό παίς έν ήλικία 12—13 έτών μετά τού πατρός, άδελφού ή τινος τών θεών αυτου, ίνα μάθη τέχνην τινά και κερδίη όλιγα χρήματα, μετά τινά δ' έτη, έπιστρέφον εις την γενέτειραν νηφεύεται. Οι γονεϊς ή τούτον τυχόν προαποθάνοντο, οι άρρενεις, διουρούσης της άποδημίας τού ήτοι συστέττονται παρ' τού όμοβίου προσοχησασ όπερ καθ' έαυτούς προσοχησασ διά τών ίπιδίων γαμβρών, παρακληθούστες μακρόθεν την άνάστησιν της ύποψηφίου νύμφης.

Η γνώμη τού νέου ούδόλος λαμβάνεται ύπ όψην διότι ούτος, κατά τά παραδεχόμενα όρκα μετ' εύχαριστίσσεως και έννομωμούνιος ήν να υποκήνη εις την θέλησιν τών γονέων. Μόνον, ένν ό νέος άνήκει εις οικογένειαν εύπορήσαν και εινε οικονομικός άνεξάρτητος, βολοδοκείται πως ή γνώμη αυτου περί της κόρης, ήν έξέλεαν δι' αυτον.

Της άποράσεως ληφθείσσης, άποστέλλεται μια γοαία, ήτοι πλάγιος πως άγγέλλει εις τούς πατερός της κόρης, έν παντελεί άγνοία και τούτης, ότι έφρε, χάριτι θεού, διά την θυγατέρα αυτον τόν τάδε, τόν άνταξιον, τόν... τον... κ.λ. κ.λ.κ., υιών τού δευτα.

Οι γονεϊς της κόρης καλοδιδόν άμέσως οικονομικών συμβούλιον και άνακοινούσι την προτίμησ της γοαίας. Έάν τού άποτέλεσμα εινε ενδοικία—και τοούτο συνήθως εινε—καλείται ή προμηστρια και λέγουσιν εις αυτήν : — Άν εινε με τό θέλημα τού Θεού, ήμπορεί να γίνει.

Παρόχονται ήμέρα τινες καθ' ός ούδέν μεν έπισομος άντιλλάσεται, άλλ' έξετάζονται έπιμειότερον τά κατά τήν νύμφην και τόν νηπιον έκατέφωθεν. Ούτως, συγγενεις της κόρης σχετίζονται στενώτερον μετά τού νέου, σπίζονται διάφορα κοινωνικά θέματα, έξετάζουσι τάς ιδέας αυτου και προσπαθούσι επινηθείων να έρενησασί λεπτομερέσασ τόν και τόν πρότερον αυτου βιον, και πρό πάντων ήμωσ εινε προσβεβλημένος ύπό τινος άπονευίας. Οι δε γονεϊς και πρό πάντων άόληροι ή ή έξετάζονται ή άλλη τις έμιστος συγγενεις έξετάζουσι την νέαν άν και σωματικώς ειπείη. Όθεν διαργανοιοι διαφορές διασκέπασαι, όν μετέχει και ή ύποψήφιος, και έξετάζονται μετά πολλής της φροντίδος τα κα' αυτήν. Αλλά κριός έν τώ λουτρού γίνεται σωματική, ούτως ειπείν, έξεγνα και άκρηθής της νέας έξετάσας.

Μετα τήν ήξισιν τών προκαταρκτικών τούτων ήρωσων, άίντες, έννοείται οικόθεν, άκριόδιος γνωρίζονται εις έκάτερα τά μέρη, οι γονεϊς τού νέου διά της ειρημής γοαίας ζητούσιν έπισήμως άπάντησιν παρ' τών γονέων της κόρης. Έάν και ούτοι εινε εύχαριστήμενοι έν τού έρωσών αυτον φιλοδοχούσ την γρατίαν διά τόν κόπον αυτής και άποστέλλουσν έτερα όμορα τού γαμβρού, τούς γονεϊσι και ταις άδελφαις αυτου.

Είτα άρχονται οι διαπραγματεύσεις. Μετά τινας δε ήμέρας άποστέλλεται και σημεσίος της προκοής της κόρης. Και μετά την άνταλλαγην εθιμογενών τινών δώρων προσδιορίζεται ή ήμέρα τού άρραβώνος, προσκαλείται ό έφημέριος εις την οικίαν συνήθως της νέας, άναγνώσκονται οι έπι τούτο τεταγμένα εύχαι της Έκκλησίας και από της στιγμής έκείνης διατελοιοι μεμνησόμενοι.

Παρά πσιν άνεξαρτήτως τούς έν Μικρά Ασία Έλλησι εινε συνήθεια, ίσως άγνωστος τούς έν άλλαις χώραις έμεινέσασ ήμωσ. Μετά τών άρραβώνων έπ' ούδένι λόγω δύναται ό νηπιος ή συναντηθή μετά της νηπιστής αυτου. Πάσαν προσφιλήν λαμβάνει αυτή όπως κρητέται άμα έκείνου έμνησθέντος που. Πάην, ένν, διαρκούσης της νηπιστας, Ελδη μετά τών γονέων αυτου προς έπίσκεψιν τών της νύμφης, αυτή ύποσχεοται να παροσιασθή όπως τελεσθούτ τά τού χειροφιλήματος.

Πλήν όμως τούτου ύπόρχη και άλλο είδος νηπιστας παρ' ταις Έλληνικαις κοινήτηι της Μικράς Ασίας, ίσως έντι παράδοσος. Οι γονεϊς νηπιστεύουσιν έν ήλικία λίαν τρυφερά, από 2—3 έτών, τά έναιτων τεκνα, άτινα μέχρι της νομήμου πολλάκις ήλικίας άγνοούσι την έναιτων νηπισταιν. Τούτο γίνεται μόνον ή διά προαποτυχον έννεκεν έπισυμβέσασ θανάτου ή και άλλης τινός άτυχίας, ανονικέσασ, ή και χάρην διαφόρων ύποχρεώσεων τών συνδεδεμένων οικογενειών, και διά στήνην φιλίαν τών γονέων τών μικροσκοπικών μελλονόμων.

Μετα παρέλθων χρονικό τινος διαστήματος, συνήθως τριμήνου ή εξαμήνου καθ' ό συνετός άνταλλάσονται δώμα μετά τών δύο οικίων προσδιορίζεται κοινή συνανείσσι ή ήμέρα της στεφανώσεως και παρασκευάζονται άφοστέφωθεν διά τας έορτάς τού γάμου. Προσκαιλόνηται οι συγγενεις και φίλοι τών οικογενειών, άρχεται ό γάμος από της έσπρας της Πέμπτης και διαρκεί μέχρι της Κυριακής, διακοπτόμενος μόνον κατά τήν ώρα της λειτουργίας, μετ' ήν τελείται, πάντοτε έν τώ νοή, ή στεφανώσασ. Κατά τας ήμέρας ταύτας οι οικιαί τού τε γαμβρού και της νύμφης εινε προσίαται πσιν διασκεδάσασιν δε οι προσκεκλημένοι, τρομοται, πινοντες, ζώδτες μόνον τουρκικά ήμοματα και χορεύοντες τούς ήχοοριους χορούς, τούς και άλλάχοι συνήθεις τόν στυρίον κ.λ. πλην τών Εθροπαϊκών οίς άγνοοσιν. Αλλά ό κυριώτερος και ό μάλλον τοπικόν χαρακτήρα κηνημένος χορός εινε έκείνος, όν άρχεται πρώτον ή μίση τού γαμβρού και κατόπιν ή νύμφη και οι άλλαι γυναίκες.

Οι γονεϊς της κόρης καλοδιδόν άμέσως οικονομικών συμβούλιον και άνακοινούσι την προτίμησ της γοαίας. Έάν τού άποτέλεσμα εινε ενδοικία—και τοούτο συνήθως εινε—καλείται ή προμηστρια και λέγουσιν εις αυτήν : — Άν εινε με τό θέλημα τού Θεού, ήμπορεί να γίνει.

Ο Πρωθυπουργός της Αγγλίας κ' Ασκουιθ έν Κεραλήνιά (Καθ' ήν στιγμήν άποστέλλεται διά της άπαικίτου εις τήν πατρίαν).

όν οι άνδρες εδρίζονται παρόντες έν τώ γάμω χορευόμενος διά κοχλιαρίον ξυλίον, άτινα έπιχαρίτως και μετά μέλους κροστού, συμφώνως προς τόν ήχον τών μουσικών όργανων, τών οισίτρον (δέρια) τών σαντουριον, τών σάζ κ.λ.

Αι εις τών γάμων προσκεκλημένα γυναίκες έν άμφοτέρας ταις οικίαις διασκεδάζουσιν έν χωριστά διαμερίσματι, ένθα προσφέρεται σνταγία σακ και καπνός, όν τήν χορήν άριστα γινώσκουσιν ίδια αι γυναίκες τών Ικονίου, παρ' αις θεωρείται άνεπίδετος πολιτισμού ή μη ρακοποιοσά και κατηύσασα γυνή. Πσιν αι παθόντοι, εις τά διαμερίσματα τών γυναικών εισερχόμενα, άφελουσι να άσπασθώσ την δεξιάν άπασών τών καθημένων, άρχόμενα από της προσηυτέρας, ως σεβασμιώτερας, ήν όμως μετά μεγάλης δυσκολίας εύρίσκουσι, διότι, ως γνωστόν, άνδραμια γυνή εινε προσηυτέρα, άλλ' εύτυχώς πάντοτε εύρίσκειται εύπλαγής δέσποινα, ήτις έξ οικτου προς τά άντη ή κόμφια ύποχωρεί και έν μέσο γελώτων και θυμώδης περατούται ή βήσανος της άναμενούσης κόρης και τελείται τό άπαράτητον έθιμον τού χειροφιλήματος.

Καθ' όλον τό διάστημα τών έορτών αι τράπεζαι εινε διηνεκές πλήρεις έδεσμάτων, έφ' όν έθούσιον οι βουλόμενοι καθ' οιανδήποτε θραν. Και ταύτα μεν γίνονται μέχρι της πρώιας της Κυριακής. Αλλά έπι τή πρώτη άεκποροφονία και τή πρώτη άκούματι τού έσθιού της έκκλησίας κώδικος καταπαύει πας θόρυβος, σβένουσι πας γέλωσ, και σγή βαθεία διαδέχεται αυτούς. Πάντες έτοιμάζονται ίνα μεταβίσιν εις τόν ναόν. Σφιρίζεται ό γαμβρός και καλλοπίζετται ή νύμφη. Λήγει ή άκολουθία της λειτουργίας και εισέρχεται μετά της συνοδείας αυτών ό γαμβρός εις την έκκλησίαν και μετ' όλιγον οδηγείται και ή νύμφη. Άναγνώσκονται χάρην πολυτελείας, έννοια και τινες έν τών εύχών τουρκιστί, αι περιέχουσιν τάς προς τούς εις γάμον κοινωνίαν έρχομένους παραίνεσεις της Έκκλησίας, και έκείθεν, έν μέσο χαράς και άγαλλιάσεως, δηγούνηται οι νεόνυμοι εις την οικίαν τού γαμβρού.

Η νύμφη, γονυπετούσα, άσπάζεται την φιλίαν της οικίας, εις ήν εισέρχεται, θναίει έπι τού έπιστημίω καρπού ρουας, ως συμβόλον εύτυχίας, και οι συγγενεις τού άνδρος οίσιπασιν διά τούς παιδας κρηνητά γάμλια και άγνοα και διά κρηθής δε ή σίτον προσείσται ραίνουσι την νύμφην, ως συμβόλον της άφθονίας. Και έπαναλαμβάνονται σπας αι έορταί κ.λ. μέχρι της έσπρας της Κυριακής, όποτε διασκορπίζονται πάντες οι κεκλημένοι και φίλοι μετ' ήσας.

υπό τα έκπληκτα βλέμματα των γυναικισσών και των Έβραίων. Κάνανε έκδρομὸς εἰς τὸ νησί τῆς Ἰμῆνης, γὰρ εἶνε μὲρος τοῦ δῆπου σπῆτι πού ἐρονεῖται ὁ Ἄλλης, σὺν πλείοσι πλάται τῆς Βασιλικῆς κυνηγιῶσται μὲς σὺν χροῖσιν καλλιμῆ που περιβαλλοῦν τὸ νησί, καθύματα πρὸ τοῦ γυμνασίου τῆς Ζωομαίας, ὅταν ξελατρουῖσται ἐξὸ ὁπὸ τὸ κέ στρο μὲ τὴν πόδα μὲ τὰ ἐξίγοντα κοφρὰ ὅ που ἄλλοῦσται ἡ Ἑλληνικὴ οὐνοκίτι καὶ ὅπου γινώσται ἀντικείμενον λατρείας ὅλων τῶν χροιστιανῶν, εἰς τοῦ κίτρινον δὺο ἀποπειρῶν κατορθώσται τρεῖς ἰά δραπετισμοῖν.

Κάρυστος ΜΙΜΗΣ ΚΑΠΟΛΑΑΣ

ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΖΩΗ

Πύργος (Ήλείας).— Κατ' αὐτὰς ἐγένετο ἐν ταῦθα καὶ εἰς τὸν ναόν τοῦ Ἀ'. Νεκροταφεῖον θρασεία Ἰερουσαλὴ, καθ' ἣν ἀγνωστοὶ εἰσελθόντες εἰς αὐτὸν καὶ δι' ἀντικλειθῶν ἀνοίξαντες τὸ χρηματοκιβώτιον ἔλαβον ἅπαντα τὰ ἐντὸς χρέματα. — Ἀριστὸς κόσμος σὺρρῆ καὶ ἐκίστην ἐπέσαν εἰς τὸ προαίλιον τοῦ «Κρονίου» καὶ ἀποβουμάζει τὰς ὀρωσιτάτας ταινίας τοῦ Κινηματογράφου «Imperial». — Εἰς τὸ «Ἐπαρχεῖον ὑπάρχει Καραγκιόζης εἰς τὸν ὅποιον μεταβαίνει ἀρκετὸς κόσμος. — Ἡ προσχρῆς ἠθικὴ καὶ βραδικὴ ἐορτὴ προημερῆται μεγαλοπρεπῶστα. Ἄξιον συγκαταριθρῆσαι εἰς τὸ Σωματεῖον «Ἀελοφῶτης» καὶ ὁ Πρόεδρος αὐτοῦ κ. Δασίος, ὅστις διὰ τῆς ἀκού ἐνεργείας του κατόρθωσται ὡστε νὰ ἐορτάσῃ ἡ πόλις μας ἐπιβλητικότερον τὴν ἐπέτειον τῆς ἠθικῆς Ἀναγεννήσεως ὡς καὶ τὴν ὀνομαστικὴν ἐορτὴν τοῦ Βασιλέως Νικητοῦ. Ἐπίσης ὁ κ. Δασίος παρήγγειλε εἰς Ζάκυνθον ὅπως κατασκευασθῶν πορτογαλικά. — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν ἐκλογὴ δύο ἱερῶν τῶν δύο πρὸ πολλοῦ κενωθῶν θέσεων. Σχεδὸν παμφῆσαι ἐξελέγησαν οἱ Δαναὶ Παναγόπουλος ἀρχιμανδριτῆς καὶ Γ. Ἀναγνωστοπούλος ἱεροδίακονος. — Ἐπίσης τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο τὰ ἐγκύκλια τοῦ νεοσυστάτου ὀδοντοκράτου τοῦ διακεκριμένου ὀδοντοκράτου κ. Δημοῦ. Μετὰ τὴν τέλειον τοῦ ἄριστου, συνεχῶσται τὸν κ. Ζώραν διὰ τὸ ἐπιστημονικὸν τοῦτο ἔργον.

Τάκης Δ. Δημόπουλος
Καρδίτσα. — Ἀπὸ τῆς 8ης Μαΐου ἤρξισαν ἡ κλήρωσις τῶν στρατευθῶν τῆς ἀπογραφῆς τοῦ 1913 καὶ τὴν 13ην τοῦ ἴδιου μῆ γίνῃ ἡ κλήρωσις τοῦ 1914. — Ἐπιπέσαν εἰς Ἀθήνας ὁ διευθυντῆς τῆς ἐνταῦθα ἀρχιμετρικῆς Θεσσαλιώτης Γ. Σμαρτσόπουλος. — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο αἱ ἀρχαιολογικὴ τοῦ μεγάλου ὁδοντοκράτου κληρονομικῆς Συλλόγου τῆς πόλεως μας. — Ἀπὸ τῆς ἐπέσαν τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ὁ κωρὸς εἶνε βροχερός. Ὅσο εἶνε ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν γεωργίαν τῆς Ἐπαρχίας μας. — Ἐφάρσσαν ἐτελέσθησαν οἱ ἀρραβῶνες τοῦ διακεκριμένου δικηγόρου τῆς πόλεως μας κ. Συμβῆτος Παλιαδόρου μετὰ τῆς διὰ πολλῶν προτερημάτων κοσμομήνης καὶ ἀρίστα μορφωμένης Ἰδίας Ἀμαλίας Ζαρκάδου. Εἰς τὸ εὐχρηστον ζεύγος εὐχόμεθα ταχῶν τὸν γάμον. — Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ἀνεβῆσαν εἰς τὴν κολυμβήθρα τὸ μικρὸ ἀγγελοῦ τοῦ ἠρωτικῆς φωνηθέντος λοχίου τοῦ εὐχρηνικοῦ, Ἀριστείδου Παύλου, ἡ Κα Παπαποστόλου ἱεροδ., ὀνομαστικῶς αὐτὸ Ἀριστείδην.

Ἀγαθοκλῆς Δ. Τέτας
Ἄργος. — Ἀληθῶς ἀληθινότερος ἢ μῆνις ἡ ἐκδρομὴ εἰς τὰς Μυκήνας τὴν ὅποιαν ἐκάμειν, τὴ πρωτοβουλία τοῦ κ. Γουνασιάρχου, οἱ μαθητῆς τῆς Τετάρτης Γουνασιακῆς τάξεως τὴν παρελθούσαν Πέμπτην. — Ὁ Γουνασιάρχης κ. Μπαρ παραρτήσας ἀνέπτυξε λεπτομερῶς τὰ περὶ τῶν ἀρχαίων τάφων. Κατὰ τὸ τέλος δὲ τῆς διδασκαλίας ὁ μαθητῆς Πάνος Νόρας δι' ὀραίου του λογιῆριον, ἠγαράτισται τὸν κ. Γουνασιάρχην ὡς καὶ τὸν παρευρισκόμενον καθηγητὴν τῆς Γαλλικῆς κ. Ἀνδριόπουλον διὰ τοῦς καταβλήσασαι κῆπος κῆπος πρὸς ἀρτιωτέραν μέρῶσιν τῶν μαθητῶν. — Ἀφὸν εἰσεκεῖσασαι καθ' ἑλπὴν τὴν ἡμέραν καὶ ἀπόγευμα δι' ἀμάρων ἐπιστρέψασαι εἰς Ἄργος συναποκομίζοντας τὰς ἀρίστους τῶν ἐντυπώσεων μας.

Ἀγγελία Δεβέντης
Κοζάνη. — Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην νύκτα τοῦ ἁγίου Προδρόμου ἐόρταζεν ἡ συντεχνία τῶν ὑποδηματοποιῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, τὴν δὲ Πέμπτην ἐόρταζαν τὴν ἐπέτειον τῶν σωματείων των, αἱ συντεχνιαὶ τῶν Κουρῶν, τῶν Ζαχαροπλαστῶν, Ἀρτοποιῶν καὶ Οἰνοπνευματοπωλῶν, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἐπειδὴ ἡ ἐκκλησία ἁγίου Χριστοφόρου εἶνε κειμένη ἀπὸ τὸ 1897 ἀπὸ τὰ βῆθηλα χέρια τῶν Γκέρκων. — Εἰς τοῦς ἀναχωροῦντας φιλτάτους μου Ἀλέξ. Ντάναν καὶ Νικ. Παπαγιάννην εὐχόμεθα καλὸ ταξεῖδι. — Τὴν 10ην τοῦ Μαΐου ἔλαβε χώραν ἐκδρομὴ μερικῶν Κοζαντινῶν μετ' ἄλλων στρατιωτῶν ἐκ Κοζάνης εἰς Σιάτισταν, οἱ ἐκδρομῆς ἔμειναν πάρα πολὺ εὐ-

χρηστημένοι. — Ἡ Δις Ἀσπασία Κοσμὰ καὶ ἡ Ἐμμ. Μουμουζῆς ἐνημερωθῆσαν ἐνταῦθα, οἱ δὲ Δ. Δριζῆς καὶ Σπερτιανούλα Μαλούνη νυμφευθῆσαν. Θερμὰ συγκατηρήσται. — Ἀσφυλῆς κατήγητος ὁ Μπαρμπα Γεώργιος μετ' ὅν Καραγιώζην του καὶ ἄλλοι συγκατηρήσται πάρα πολὺς κόσμος εἰς τὸ ἐξοικονομῶσται τὸν κ. Κηροῦζα Θωμὰ καὶ Σαζ ὅπου παῖρ. — Διατρεῖται ἀπὸ τινος ἐπὶ τῆς πόλεως ἐνταῦθα λογογράφος, ὁπὸ τὸ ψευδώνυμον Γάβνης Σαλονικῆς. — Ὁ Κρανιώτης ἐξαικολοῦται τακτικὰ καὶ παραστάσεις. Μετὰ τὸν ἐορταστικὸν γάμον, διὰ τὴν ἐλευθερωτικὴν τῆς Ἀ. Μ. τοῦ Βασιλέως ἐπέσει, βεγγαλικά προετοιμασάται γίνονται διὰ τὴν ἐλευθερωτικὴν τῆς Ἀ. Μ. τοῦ Βασιλέως ἐπέσει, βεγγαλικά φῶτα, λαμπαδηφόρια κλπ. Ὅλοι ἀπὸ τῶν κ. κ. Νομάρχου, Δημάρχου, Μητροπολίτου μέχρι τῶν τελευταῖων Κοζαντινῶν, προσάθεον πῶς νὰ ἐκδηλώσασαι καλλίτερον τὴν ἐνθουσιαστικὴν καὶ ἀγάπην τὴν ὅποιαν τρέφουσιν διὰ τὸν Στρατιωτὴν μας. — Εἰς τὸν λοχίον Σπέρστον Κωνσταντίνον εἰς Τόπον (Θεσσαλονικῆς) στέλλω τὰ περὶ ἐγκάρδια συγκατηρήσται μου ἐπὶ τῆ ἐπιστῆφί του. — Καθ' ὅς καὶ εἰς τοῦς ἐνταῦθα φίλους μου Κοζαντινῶν καὶ Γκέρκων. — Γ. Παπαγιάννη καὶ Στ. Τσιτσῆλη ἐνημερωθῆσαν. Συγκατηρήσται.

Γ. Παπαβασιλείου
Ἀρίσσα. — Καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ εἰς πολλὰ χωρία τῆς περιφέρειας Ἀρρίσσης αἱ οἰκογένειαι τῶν ἀπῶν ἐπιστράτων πᾶντα στερομέναι καὶ αὐτῶν τὸ ἐπιούσιον ἄστυ. Ἡ κατάσταση ἐφάρσται εἰς τοῦτον ὁμισην ὅστω μῆς ἡμέρας γυναικῶν ἀπῶν ἐπιστράτων, εἰσελθούσας εἰς τὴν κενώσασαι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν 30 ὄρακ. Ἄλλ' ἡ ἀστυνομία κατὰς ταῦτα, ἀπογορευθῶσται τὴν ἐξαικολοῦσται τὸν ἔθρονον. — Καθ' ἐκίστην ὁ κόσμος κίμει τὸν ἀπογευματινὸν τὸν περὶ τῶν κ. Παπαβασιλείου. — Ἐρῆσται ὁ θρασείος τῆς κρήνης εἰς τὴν περιφέρειαν μας.

Χρίστος Ν. Χριστοδούλου
Κερατῆ. — Οἱ ἐκ Λαυρίου κληρωτοὶ ἦσαν ἀρκετοὶ ἐφέτος. Ἀπὸ τῶν δὲ τὴν ἡμέραν τῆς κληρωσῆς τῶν περιεχόμενων τὴν κομητιολίαν, ἴδιος τὸν νεότευκτον καὶ ὀρατον ναὸν τοῦ ἁγίου Δημητρίου ὅστις εἶνε καὶ ἡ Μητρόπολις. Μετὰ τὸν κληρωστικόν ἦσαν καὶ οἱ φίλοι κ. κ. Ἀναστάσιος Δ. Παγιῶνης, ἀπόστολος τῆς ἱερικῆς, καὶ ἁγ. Σούλης, λογιτῆς Πρεσβῆτης. Τὸ ἐπίσης ἀνεχώρησαν συναποκομίζοντας ἐκτὸς τῶν ἀρίστων ἐντυπώσεων καὶ πολλὰ ὄρατα μνηστικὰ ἀπὸ τριαντάφυλλα καὶ διάφορα ἄλλα ἄθηθ, ἀπὸ τὴν προσοῦσασαι κομητιολίαν μας. — Ἀρκετὴ βροχὴ ἔπασεν, μετὰ κερουθῶν, διὰ τινος ὀφείματος καὶ διὰ τινος ἐπιπέσαν.

Ἀριστομένης Χρ. Μπότσος
Θεσσαλονικῆ. — Ὁ καιρὸς εἶνε βροχερός. Ραγδαία βροχὴ ἔπεισε διαρκέσασαι ἐπὶ τριήμερον, μετ' ἐρικτὴν χέλασιν. Ὁ στρατὸς εἰρηνικαίται ἐν ἀπυλῆ καὶ χάριν τῶν τελευταίων γεγονότων. Οἱ συμπόλιται Βουλγαροὶ ἐόρτασαν τὴν ἠθικὴν τῶν ἐορτῶν ἐν ἡσυχίᾳ. Καθημερινῶς λειτουργοῦν οἱ κληματογράφοι καὶ τὰ κληματαί. Κάνουσιν καλὰς δουλείας. Τὴν προσχρῆ Κυριακὴν τελεσάται γυμναστικὴ καὶ ἀθλητικὴ ἀγῶνας τῆς Ἑλλην. Ἐμπορικῆς Σχολῆς.

Ὁ Νίκος ὁ Δαούλης
Πέραν (Κων)πόλεως). — Μεγαλοπρεπῶς ἐτελέσθη τῆ 9 Μαΐου τὴν πρωτὴν ἢ 3ην ἐπέτειον τῶν ἐγκλιθῶν τοῦ ἐν Παγκλητικῶν ρωσικοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Νικολάου. Εἰς τὴν λειτουργίαν παρήσταν οἱ πρεσβυτέρη τῆς Ρωσσίας κ. Γκέρκων μετὰ τοῦ ἀρχιερέου κ. Βάλτερ, ὁ Ρώσος πρέσβης κ. Σπύριν καὶ τὸ ἀνώτερον προσωπικόν τοῦ πρεσβεῖου, οἱ κυβερνητῆς καὶ οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τῶν ἐνταῦθα ἡρμιονίων ρωσικῶν πολεμικῶν, ὁ διευθυντῆς καὶ ἀρχιματρος τοῦ ἐν Παγκλητικῶν ρωσικοῦ νοσοκομείου κ. Β. Τσποτσέφ, ἡ διευθυντρία τοῦ νοσοκομείου μετὰ τῶν ἀδελφῶν, ὁ διευθυντῆς τοῦ ρωσικοῦ ἀρχαιολογικοῦ ἱνστιτούτου κ. Οὐνσπένσκι, αἱ δασοπνίθας Νελέτωφ, Μαυρογροῦδου καὶ Ἀντωνοπούλου, ὁ κ. Τσιρνακόρταβιτς καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐκ τῆς παρ' ἡμῶν ρωσικῆς παροικίας. Ὁ χορὸς ὑπὸ τὸν ἱερομάρτυρον κ. Πολυθρόνην καὶ ἀποτελούμενος ἐκ νέων καὶ νεανίδων ἔψαλαν ἀρμονικώτατα. Μετὰ τὴν λειτουργίαν ὁ πρεσβυτέρη καὶ οἱ λοιποὶ παριστάμενοι ὠδηγήθησαν εἰς τὸ νοσοκομείον, καταλλήλως δι' ἀνθῶν καὶ ρωσικῶν σημαῖων διακοσμημένον, ἐνθα τοῖς προσεφέρθη τῶν Πάντες ὁ ἀνεχώρησαν ἀποκομίζοντας τὰς ἀρίστους ἐντυπώσεων, τῶσιν ἐκ τῆς ὀραίας τελεστῆς ὅσων καὶ διὰ τὰς περιποιησῆς τοῦ προσωπικοῦ καὶ διὰ τοῦ ἀρχιερέου κ. Β. Τσποτσέφ.

Θρακικός Π. Ἀπέργης
Σμύρνη. — Ἐν ὅ τὸ Γαλλικὸν ἀμπελοποιον «Σενάγγλ» ἀποπέσαν ἐκ τοῦ ἡμῶν κῆπος εὐρισκασαι ἐμπροσθεν τοῦ φρουρίου προσεκομίζοντας ἐπὶ τορπιλλῆς καὶ ὑπέστη ὁσάρα ῥήματα. (Ὁ λόκληρον τὸ σκάφος ὑπέστη ὁσάρα κλονισμῶν, ὁ δὲ πλοίαρχος βλέπων τὸν κίνδυνον τοῦ καταποντισμοῦ διηθήσασαι ἀμέσως τὸ σκάφος ἐπὶ τῆς

ἀμμουδῶς ὅπου καὶ προσήραξεν. Πᾶσαντα εἰδοποιήθην τηλεγραφικῶς τὸ ἡμεροαρχεῖον ἀπέστειλεν ἐπὶ τόπου ὁ ἀντιπλοίαρχος μικρὰ πρὸς παραλαβὴν τῶν ἐπιβῶντων καὶ τοῦ πληρωμάτους. Θύματα μόνον πέντε ἀθροίσασαι. Αἱ ῥήματα τοῦ σκάφους εἶνε μεγάλα. — Καὶ ἔπειτα δούστηματα, πολλὰ τραγικότερον τὸ ἀνώτερον, σὺνδῆ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. Τὸ Ἀμερικανικὸν ἀντιπλοιοῦν «Νεβάν» ἀναχωρήσασαι διὰ τὴν γραμμὴν ἡσῶν, ἐπέσειν ἐπὶ ἐπιπέσασαι τορπιλλῆς καὶ ἀνετινάθη κατοντισθῶν ἀπὸ τῶν ἡσῶν. Ἡ εἰδήσις γνωσθεῖσα εἰς τὴν πόλιν μας προῖξασαι μεγάλην συγκινήσασαι. Ἀτυχῶς τὰ θύματα εἶνε πολλὰ ἐξ ὧν τὰ πλείστα Ἑλληνας. Τὰ δύο ταῦτα δούστηματα ἠγάκασαν τοὺς πρεσβῆσας νὰ διαμαρτυρηθῶν ἐνώπιον πρὸς τὸν Νομάρχη. — Καθημερινῶς ἔμειν καὶ νέα κρούσματα τῆς ἐπαράτου ναοῦ εἰλογίας, ἠτις δούστησασαι κίμη προῖξασαι πᾶς ἑλπὴν τὴν ἐνεργείαν τῆς Δημαρχίας. — Μεγαλοπρεπῶς ἐόρτασε τὴν ἐπέτειον αὐτοῦ ἐορτῆν ὁ Μητροπολιτικὸς Ναὸς τῆς ἁγίας Φωτεινῆς. Ὁ Ναὸς ἦτο ἀσφυλῆστικῶς πεπλαηρημένος, ὁ δὲ λαὸς τῆς ἀκάθαρτης Μητροπολίτης μας κ. κ. Χρυσόστομος διὰ τῆς διακρινώσασαι αὐτὸν ἡθροιστικῆς βενθίνης ἐκέρχασαι τὸν θεῖον Λόγον, ἐνθουσιαστικῶς ὡς πάντοτε τὸ ἐκκλησιαστικόν. **Μάριος Ι. Μανωλίδης**

ἙΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ

Νικ. Κυπρ. Πάρον. Τὸ περὶ Κρήτης ὑπάρχει ἀλλὰ διὰ λόγους ἐπιμαρτυρίας εἰσέτι δὲν ἐδημοσιεύθη. Αἱ φωτογραφίαι ἡ ἀποκομίζονται ἀρκετῶσται. — **Ἡλ. Διανταπόπουλος.** Ἐλήφθησαν. — **Α. Περίκη.** Βεβλῶς ὑπάρχων, ἀναλόγως τῶν γραφομένων. — **Βῆτα Θῆται.** Μετὰ τὸν σημερινὸν ἡμεροαρχεῖον ἔμειν ὑπάλοιπον εἰς πιστώσασαι ὅσων ληστὰ 10. — **Σ. Π. Κουσοῦργαν.** Τὸ στρατιωτικὸν δὲ δημοσιεύσασαι μετ' ἡμῶν, αἱ ἔλλαι εἰνε ἐπιμαρτυρία ἔχουσιν ὅσων ἔμειν ἑνδιαφέρων. — **Ἀριστ. Π. Ψηφιοῦ.** Συνοδὸς ὅσων ἐλήφθη. — **Ἐνεργάτης.** — **Γεώργ. Ἀντωνίου.** Ἐνεργάτης ὄρακ. μῆ. — **Ἄδα Ἐλεν. Κουστ.** Ἡ ἀλλοτῆ τοῦ τίτλου τοῦ ποιήματος ἐκείνου ὁδεματῶν ἔχει μετ' ἡμῶν ἡμῶν ῥήματα. Ἄλλως τὸ τοῦτο ἀποδοκινῶται καὶ ἀπὸ τὴν ὅσων τμητικῆν ἴσασαι τὸν σημερινὸν ποιητικὸν ὄρακ. — **Ἄλ. Ἀλκαίου, Ν. Σκέντηρη, Σ. Πούρον, ἁγ. Σαλοῦσση, Σπ. Θαλασσινῶν, Μ. Καπῶλου, Γ. Ζῆρον, Ε. Ν. Βορέλων, Γ. Δημόπουλου, Ι. Πατ., Μ. Θεοδοριδῆ, Ι. Δανόλου, Σ. Γαμβροῦλην.**

Τὰ παρ' ἡμῶν σταλέντα λογογραφῆματα ἐλήφθησαν, καὶ ἡ δημοσιεύσασαι μετ' ἡμῶν τῶν ἐφ' ὅσων ἐγκριθῶσται.

ΟΣΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ δὲν εἶνε γραμμένα ἐπὶ τῆς μιᾶς μόνον ὄψεως τοῦ χάρτου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν δύο, ὡς ἄρρηστα διὰ τὸ τυπογραφεῖον, δὲν ἔξετάζονται διόλου, οὐδὲ ὑποβάλλονται εἰς ἐγκρίσιν.

ΘΕΑΤΡΑ

Κυβέλης. — Καλλιτεχνικὸς θίασος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κυρίας Κυβέλης Ἀδριανῆς, μετ' ὅν κ. Βουνασῶν, τὸν κ. Χρυσομάλην, τὸν κ. Χαλιόπουλον, Βενιέρην, τὴν κ. Καλογεῖου κλπ. Ἀρτήματα καὶ κομφοδία. Θέσασαι ἐστεγασμένον. — Τιμαὶ θέσεων ὄρ. 3-2-1.

Μαρ. Κοτοπούλη. — Ἡ δεσπ. Μαρία Κοτοπούλη μετ' ὅν ἐκλεκτὸν τῆς θίασον. Ὁράματα, κομφοδία καὶ ἐπιτεωσῆσασαι. Θέσασαι ἐστεγασμένον. — Τιμαὶ θέσεων ὄρ. 3-2-1.

Συντάγματος. — Καλλιτεχνικὸς θίασος Κας Ροζάν καὶ Κου Πλάσας. Ἐπιτεωσῆσασαι, ὄραματα, κομφοδία. Θέσασαι ἐστεγασμένον. — Τιμαὶ θέσεων ὄρ. 3-2-1.

Παλλᾶς. — Νέον θέσασαι οἰκοδομηθῶν ἀποκλειστικῶς διὰ Κινηματογράφου. Πολυτέλεια, φοιτισμὸς θιασμοῦ, ἀσφάλεια, θύρα ἐξόδου καὶ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα διὰ νεότερον θέσασαι. Αἱ ταῖνα πρῶτης τάξεως ἀπὸ μεγάλου ὀσων Ἑθροπαικῶσται. Ταῖνα ἐπίσης καθαροῦ Ἑλληνικῶν. Ὀδὸς Σταδίου, 5 μ. μ. μέχρι τοῦ μεσοκινεῖου.

Μασσῶς, καθ' ὅσων εἶνε ὑπεβείξαι τῆς ἐπιστήμης. **Αἰμιλία Βραχλιώτου,** Ἄθηναι, ὄρακ. ἱπποκράτους 40 Γ.

ΚΑΤΑΧΟΡΙΣΕΙΣ

10 λέπτα ὁ σῆχος (ἐκ 35 στοιχείων) διὰ πᾶν ὑποκείμενον τῆς στήλης ταῦτης.

Ἄντ. σ. ρ. ἐξ Ἑλλήνων μόνον. Καλλιτ., Ἄγγλιστ. Mr A. E. Chalouet, Καλλιτ. Quinée Francaise, Afrique.

Ἄντ. σ. ρ. ἐξ Ἑλλήνων μόνον. Γαλλιστ., Ἄγγλιστ. Ἑλλῆμιστ. Mr. A. B. Cjo P. Z. Καλλιτ. Quinée Francaise, Afrique.

Ἡ Καλλιτ., Ἰστροποδοστῆ. — Εὐχόμεθα ἔτη τριπλάσι **Γ. Ε. Π. Β. Γ. Τ.**

Εἰς τὸ πλευρόν σου

Εἰς τὸ πλευρόν σου, εἰμῆλα... εἰμῆσαι καὶ ἄλλοι τόσοι ἐπὶ τῶν σου προσηνῶσται, διὰ τὴν πρώτην δούσασαι. Εἰς τὸ πλευρόν σου εἰμῆσαι, τριεπίσασαι ἐλευθερωτικῶσται ὁσων μας, ὁ πόθος μας, ναικαί πάντα κοντά. Καὶ τὸ πλευρόν σου εἰμῆσαι καὶ καρτεροῦσται πάλι καὶ παρρησιῶσται κρυφὰ, μᾶ νίκη πρὸ μεγάλης ἐλπίσασαι. Ἡ μῆνιμα σὲ κείνουσται πρὸ γυροῦσται ἐπὶ εἰνα δικὰ στάς νίκας τῶν πιστωσῶσται ὅσων τρέφονται μετ' ἡμῶν καὶ ὄρακας βουκαλλῶσται, ὅσων πρὸς εἰμῆσαι Τουρκία, αὐτὸ θανά νομίζουσται ὅσων ἐκείνουσται καὶ τρέφουσται μετ' ἡμῶν εἰνα δικὰ στάς νίκας τῶν πιστωσῶσται. Ἡ μῆνιμα σὲ κείνουσται πρὸ γυροῦσται ἐπὶ εἰνα δικὰ στάς νίκας τῶν πιστωσῶσται. Ἡ μῆνιμα σὲ κείνουσται πρὸ γυροῦσται ἐπὶ εἰνα δικὰ στάς νίκας τῶν πιστωσῶσται.

Ἄντ. σ. ρ. ἐξ Ἑλλήνων μόνον. Γαλλιστ., Ἄγγλιστ. Mr. A. B. Cjo P. Z. Καλλιτ. Quinée Francaise, Afrique.

Ἄντ. σ. ρ. ἐξ Ἑλλήνων μόνον. Γαλλιστ., Ἄγγλιστ. Mr. A. B. Cjo P. Z. Καλλιτ. Quinée Francaise, Afrique.

Ἄντ. σ. ρ. ἐξ Ἑλλήνων μόνον. Γαλλιστ., Ἄγγλιστ. Mr. A. B. Cjo P. Z. Καλλιτ. Quinée Francaise, Afrique.

Ἄντ. σ. ρ. ἐξ Ἑλλήνων μόνον. Γαλλιστ., Ἄγγλιστ. Mr. A. B. Cjo P. Z. Καλλιτ. Quinée Francaise, Afrique.

Ἄντ. σ. ρ. ἐξ Ἑλλήνων μόνον. Γαλλιστ., Ἄγγλιστ. Mr. A. B. Cjo P. Z. Καλλιτ. Quinée Francaise, Afrique.

Ἄντ. σ. ρ. ἐξ Ἑλλήνων μόνον. Γαλλιστ., Ἄγγλιστ. Mr. A. B. Cjo P. Z. Καλλιτ. Quinée Francaise, Afrique.

Ἄντ. σ. ρ. ἐξ Ἑλλήνων μόνον. Γαλλιστ., Ἄγγλιστ. Mr. A. B. Cjo P. Z. Καλλιτ. Quinée Francaise, Afrique.

Ἄντ. σ. ρ. ἐξ Ἑλλήνων μόνον. Γαλλιστ., Ἄγγλιστ. Mr. A. B. Cjo P. Z. Καλλιτ. Quinée Francaise, Afrique.

Ἄντ. σ. ρ. ἐξ Ἑλλήνων μόνον. Γαλλιστ., Ἄγγλιστ. Mr. A. B. Cjo P. Z. Καλλιτ. Quinée Francaise, Afrique.

Ἄντ. σ. ρ. ἐξ Ἑλλήνων μόνον. Γαλλιστ., Ἄγγλιστ. Mr. A. B. Cjo P. Z. Καλλιτ. Quinée Francaise, Afrique.

Ἄντ. σ. ρ. ἐξ Ἑλλήνων μόνον. Γαλλιστ., Ἄγγλιστ. Mr. A. B. Cjo P. Z. Καλλιτ. Quinée Francaise, Afrique.

Ἄντ. σ. ρ. ἐξ Ἑλλήνων μόνον. Γαλλιστ., Ἄγγλιστ. Mr. A. B. Cjo P. Z. Καλλιτ. Quinée Francaise, Afrique.

Ἄντ. σ. ρ. ἐξ Ἑλλήνων μόνον. Γαλλιστ., Ἄγγλιστ. Mr. A. B. Cjo P. Z. Καλλιτ. Quinée Francaise, Afrique.

Ἄντ. σ. ρ. ἐξ Ἑλλήνων μόνον. Γαλλιστ., Ἄγγλιστ. Mr. A. B. Cjo P. Z. Καλλιτ. Quinée Francaise, Afrique.

Ἄντ. σ. ρ. ἐξ Ἑλλήνων μόνον. Γαλλιστ., Ἄγγλιστ. Mr. A. B. Cjo P. Z. Καλλιτ. Quinée Francaise, Afrique.

Ἄντ. σ. ρ. ἐξ Ἑλλήνων μόνον. Γαλλιστ., Ἄγγλιστ. Mr. A. B. Cjo P. Z. Καλλιτ. Quinée Francaise, Afrique.

Ἄντ. σ. ρ. ἐξ Ἑλλήνων μόνον. Γαλλιστ., Ἄγγλιστ. Mr. A. B. Cjo P. Z. Καλλιτ. Quinée Francaise, Afrique.

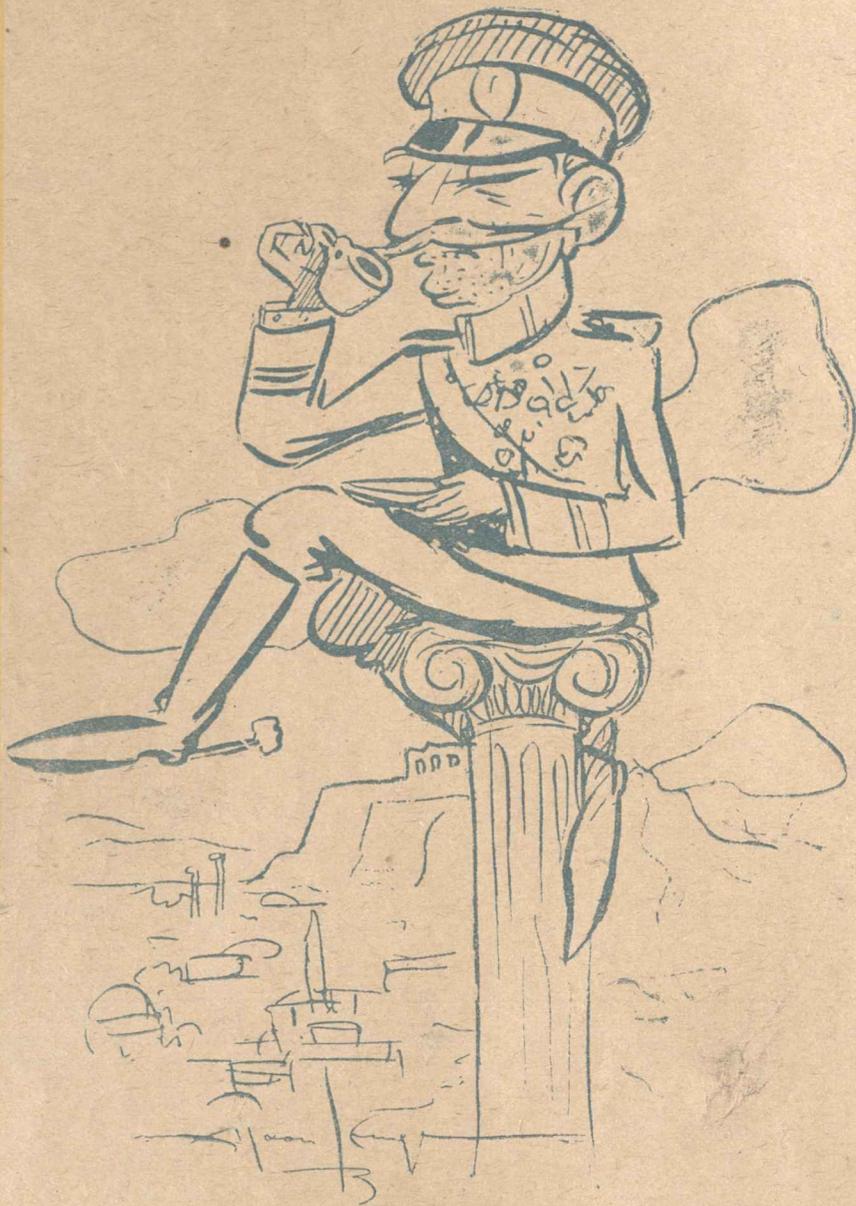
Ἄντ. σ. ρ. ἐξ Ἑλλήνων μόνον. Γαλλιστ., Ἄγγλιστ. Mr. A. B. Cjo P. Z. Καλλιτ. Quinée Francaise, Afrique.

Ἄντ. σ. ρ. ἐξ Ἑλλήνων μόνον. Γαλλιστ., Ἄγγλιστ. Mr. A. B. Cjo P. Z. Καλλιτ. Quinée Francaise, Afrique.

Ἄντ. σ. ρ. ἐξ Ἑλλήνων μόνον. Γαλλιστ., Ἄγγλιστ. Mr. A. B. Cjo P. Z. Καλλιτ. Quinée Francaise, Afrique.

Ἄντ. σ. ρ. ἐξ Ἑλλήνων μόνον. Γαλλιστ., Ἄγγλιστ. Mr. A. B. Cjo P. Z. Καλλιτ. Quinée Francaise, Afrique.

Ἄντ. σ. ρ. ἐξ Ἑλλήνων μόνον. Γαλλιστ., Ἄ

ΟΝΕΙΡΟΝ ΘΕΡΙΝΗΣ ΝΥΚΤΟΣ
Πού ονειρεύεται νά πη τον καφέ του ο στρατηγός Σαβώφ...

Ο σύζυγος (μονολογών).—Ήθελα νάξεραι, αυτός ο Βενιζέλος μπορούσε νά επαναφέρη και την συζυγικήν μας ειρήνην.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑ
— Κατ' έμει, ο πόλεμος εινε ή μόνη λύσις.
— Μπᾶ; και γιατί;
— Αμ' βέβαια! θά εφορμήσῃ ο στρατός μας και θά διαλύσῃ τόν βουλγαρικόν και έτσι θά επέλθῃ και ή λύσις τοῦ ζητήματος.

ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ
— Τί λᾶς και σὺ γι' αὐτή την Ειρήνην που χάλασε κόσμο;
— Λέω πως την είχαμε και μεις σπίτι μας, αλλά επειδή έχάλασε τόν νεροχύτη, την έδιώξαμε...

— Είδες πάλι προτάσεις της Ειρήνης; ...
— Αχ, καυμένε! πήγα και γώ χθές νά της κάμω προτάσεις γάμου και με έδιωξε κλωτσιχόν!